

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 4/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА од 13 септембра 2006. године**

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић, из Окружног затвора у Београду на претрес доведен оптужени Антон Лекај, приступио његов бранилац, адвокат Теки Бокши, те судски тумач за албански језик Драган Лабовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам само јуче заборавила да кажем, с обзиром да је Тужилац предлагао сведока Афијету Зећири, а и ми смо је звали на јучерашњи претрес, она је одбила, Служба за сведоке је контактирала са њом, она је одбила да уопште дође у суд, с обзиром да је сада страни држављанин, држављанин Црне Горе, није ни постојао начин да се она принудно доводи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 9,35 минута, изношењем завршних речи странака.

РЕЧ СТРАНАКА

Заменик Тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић у завршној речи изјављује:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председнице већа, пре завршне речи, ја бих прецизирао оптужницу.

Заменик Тужиоца изјављује да би пре завршне речи извршио прецизирање оптужнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то тако што у првом ставу изреке оптужнице, бришу се следеће речи: «лишавајући их права на правилно и непристрасно суђење». Даље, иза речи «па је тако», у ставу један иза те речи, уместо имена «Шаља Сали», треба да стоји име «Бериша Сали». У ставу два, иза речи «око 19,00 часова», треба да стоји следећа реченица: «силовао малолетну Тафај Софију у подруму на столу наочиглед свих затворених лица-оштећених, претећи да ће је убити, а потом». Даље, иза овог става, додаје се нов став који гласи: «Истога дана оштећеном Баља Шаљи ножем одсекао три прста на руци». Иза става три, додаје се реченица: «приморавајући малолетну Тафај Софију да она ужареном цигаретом наноси опекотине свом стрицу, оштећеном Тафај Хасану». Став четири мења се и гласи: «У ноћи 13. и 14.06. тукао оштећеног Шаља Бедрију и над њим извршио противприродни блуд, тако што је Бедрију окривљени Шкупи Арбен ставио свој полни орган у чмар, док му је окривљени Лекај Антон истовремено стављао свој полни орган у уста, а затим оштећеном Гаговић Радету нанео тешке телесне повреде, тако што је држао овога, док му је Шкупи Арбен ножем одсекао десно уво, а потом одсечено уво гурао у уста оштећеном Шаља Ређи и натерао га да једе, након чега је пришао Краснићи Бајраму и истим ножем, у намери да га лиши живота, задао ударац у пределу грудног коша са леве стране и у пределу бубрега, наневши му убодне ране у телу, услед којих је овај одмах преминуо на лицу места». И на крају, последњи пасус изреке треба да гласи: «15.06.1999. године, око 02,00 часа, Бедри Шаљу, Шаља Ређу, Љушај Звездана и Гаговић Рада заједно са Бистражини Бесимом, Аземи Шабаном, Укшинај Рифатом, најпре везао, пошто им је Арбен Шкупи саопштио да ће по наредби Рамуша Харадинаја бити стрељани, па су их у два моторна возила одвезли на место звано «Грофа Цофтинале» у близини кланице «Агими», а потом сви заједно истовремено из аутоматског оружја из непосредне близине, испалили неколико рафала у њих, при чему је пуцао у груди покојног Шаља Ређа, а за то време, Арбен Шкупи и остали Љушај Звездана, Гаговић Рада, које су лишили живота, док је оштећени Шаља Бедри искористио непажњу и побегао са лица места». То су те измене.

Заменик тужиоца је текст измене диспозитива оптужнице издиктирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поводом ових измена, да ли тражите неко време, одлагање, рок неки за припрему?

Бранилац оптуженог изјављује да поводом прецизирања оптужнице не тражи никакво одлагање главног претреса, нити рок за припрему поводом измењеног диспозитива оптужнице.

Браниоцу уручен примерак текста измењене оптужнице, односно прецизиране оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки примерак за оптуженог?

Оптуженом уручен примерак измене оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА. Изволите, Тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли дозвољавате да седнем, пошто је овде врло незгодно да се стоји у овој судници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако баш морате. Може, може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, на основу изведених доказа у истрази и на главном претресу, несумњиво је утврђено чињенично стање које сам данас представио у прецизираној оптужници. Након догађаја који су се на начин представљено у оптужници одиграо, сва лица која су преживела малтретирања и тортуре у подруму «Паштрик», заједно са својим породицама напустила су подручје Косова и Метохије.

Чињенично стање утврђује се, пре свега, на основу сагласних исказа свих оштећених, саслушаних у својству сведока, као и на основу исказа саслушаних сведока који имају посредна сазнања о овом догађају. Извесне разлике које су постојале у исказима оштећених, последица су, пре свега, необразованости тих сведока и њихове немогућности да на прави начин речима искажу и опишу све ужасе које су преживели и видели. Овде се ради о страшном догађају, о мучењу и тортури, како људски мозак тешко може да замисли, те су оштећени трпели несносне болове и били понижени на најсуровији начин, па је у тој ситуацији логично да се њихови искази у потпуности не подударају у свим детаљима, јер је свако од њих на различите начина трпео тортуру и мучење и телесне и душевне болове, због којих и нису можда били у стању да речима прецизно искажу своја болна искуства и прецизно и сагласно определе улогу свих припадника ОВК у догађају који је у питању.

Осим тога, и истражни судија и ја у истрази, као и Ви, председниче већа, уложили смо доста напора и труда да успоставимо језичку комуникацију са већином оштећених лица, обзиром да они користе извесну мешавину албанског и ромског језика, што је можда у почетку за последицу имало одређене несагласности, можда и нелогичности у њиховим исказима. Међутим, председнику већа и већу, уз не мале напоре, успело је да успостави комуникацију и евентуалне непорударности у исказима сведока, отклони кроз њихово међусобно суочење и њихово суочење са оптуженим. Због тога можемо да закључимо да су сведоци-оштећени који су били заточени у подруму хотела «Паштрик» и то: Тафа Софија, Тафа Хасан, Шаља Бедри, Зећири Афијета, на јасан, логичан и убедљив начин исказали оно што су у подруму хотела «Паштрик» доживели и преживели, а њихови искази су у битним детаљима међусобно сагласни.

Осврнуо бих се сада на одбрану оптуженог. Оптужени се током претходног поступка пред истражним судијом Већа за ратне злочине бранио ћутањем. Своју одбрану изложио је након саслушања неких предложених сведока, не признајући да је кривично дело за које се терети извршио, наводећи да се у време које је определено у оптужници, није ни налазио у Ђаковици, већ је са својом породицом напустио Косово и Метохију на дан 27. априла 1999. године и отишао у Републику Албанију, где је боравио све до 15.07.1999. године. Такође је негирао и да му је надимак «Пинђо». При оваквој одбрани остао је доследан и током главног претреса. Овакву одбрану окривљеног поткрепљују или су покушали да поткрепе искази сведока Лекај Кристине, мајке оптуженог Антона, Лекај Петрита, његовог брата. Међутим, с обзиром на блиско сродство које ови сведоци имају са оптуженим, овакве исказе третирам као пристрасне и срачунате на то да потврде алиби оптуженог. Осим тога, исказ сведока Лекај Кристине по мом мишљењу је процесно неупотребљив, јер је овај сведок на моје питање, јасно и прецизно навео да је била

присутна и први и други дан када је почео главни претрес и чула одбрану оптуженог. Трећи сведок наводног алибија, Манџерај Лудевик, таст оптуженог, није могао овде пред нама да потврди да је видео оптуженог у Албанији када се злочин догодио. С друге стране, сведок Керши Мехмет је остао неубедљив, а посебно у суочењу са сведоком Бедри Шаљом, у тврдњи да није видео оптуженог у просторијама подрума хотела «Паштрик». Међутим, исказ овог сведока Керши Мехмета у многоме девалвира чињеница да је он тражио од Шаља Бедрија да овај оптуженом опрости крв за убијеног брата, нудећи да ће му направити кућу у Ђаковици.

У доказном поступку на претресу одржаном јуче, суд је по службеној дужности, без предлога странака, прочитао исказе четири сведока, односно записнике Привремене администрације Косова од 30.05.2006. године, које је сачинио међународни судија на Косову и Метохији. Према садржини ових записника, четири сведока потврђују наводни алиби оптуженог. Међутим, сматрам да изјаве ових сведока, да су изјаве ових сведока узете од органа које наше позитивно право не познаје и на начин који није предвиђен одредбама важећег Законика о кривичном поступку, па такве изјаве не могу имати квалитет доказа, нити их суд као такве може узети у обзир.

Осим тога, оваква одбрана оптуженог и изјаве поменутих сведока у супротности су са свим изведеним доказима на главном претресу, пре свега, у супротности је са садржинама исказа свих оштећених који су саслушани у својству сведока и са садржинама исказа других сведока који су саслушани пред овим судом и на главном претресу. Сви ови сведоци рођени су и живели непрекидно до краја јуна 1999. године у Ђаковици, где је живео и оптужени и сви су они њега од раније познавали и пре конкретног догађаја и са њима нису били у лошим односима.

Сведок Афијета Зеџири, на пример, наводи да је пре почетка ратних дејстава на Косову и Метохији, почев од 1996. године, познавала оптуженог са улице, да га је свакодневно виђала у друштву Шкупи Арбена, те да су њих двојица једне прилике од ње одузели новац који је она тада зарадила. Сведок Хусни Рамоци је одређено навео да је познавао оптуженог и његовог друга Шкупи Арбена и да му је познато да су они пре рата крали по Ђаковици.

Чињенице и околности везане за идентитет оптуженог, потврђује, потврду да је његов надимак «Пинђо», околности везане за његов ранији живот и околности да је оптужени после 10. јуна у униформи ОВК и са оружјем виђен на улицама Ђаковице, потврдили су сведоци Бедри Шаља, Мехметај Раме, Хусни Рамоци, Росанда Кабаш, Бахтјари Антигона, Векић Биљана, који сведоци су такође знали оптуженог од раније.

У доказном поступку и у току истраге обављена је и радња препознавања окривљеног од стране сведока Тафа Софије, Зеџири Афијете, Векић Биљане и Бедри Шаље, који су сви на несумњив начин препознали Лекај Антона, као извршиоца означеног кривичног дела. Радњама препознавања био је присутан бранилац Теки Вокши, који није тада имао примедбе на начин на који је препознавање обављено.

Осим тога, обављене су и радње суочавања, при којој су сви сведоци остали доследни у својим казивањима, а нарочито доследни у тврдњи да је Антон Лекај критичне прилике био у просторијама фабрике «Емин Дураку», а потом и у хотелу «Паштрик» и да је према њима, у заједници са другим припадницима ОВК, предузимао све напред описане радње.

Имајући ово у виду, као и чињеницу да сведоци на јасан, логичан и убедљив начин исказују оно што су најпре у просторијама фабрике «Емин Дураку», а потом и

у подруму хотела «Паштрик» доживели, те да су њихови искази у битним детаљима међусобно сагласни и сагласни са садржинама изведених доказа у току истраге и на главном претресу, те чињеница да оптужени није суду пружио доказе за свој наводни алиби, може се извести закључак да је одбрана оптуженог у којој негира своје учешће и улогу у извршењу конкретног кривичног дела неоснована и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Искази саслушаних сведока налазе своју потврду и у садржини писмене документације која је прочитана на главном претресу. Овде, пре свега, мислим на следеће писмене доказе: извештај из кезнене евиденције за окривљеног, дактилоскопски картон СУП-а Ђаковица, где у личним подацима за оптуженог стоји да му је надимак «Пинђо», извештај о организовању и деловању терористичке ОВК на подручју СУП-а Ђаковице, из којег се утврђује да је Рамуш Харадинај као командант Оперативне зоне «Дукађини» формирао јединицу за атентате и киднаповања, па је у координацији са формацијом, војна полиција или полиција «Уштраке» вршила киднаповања и илегално заточење српских цивила и других неАлбанаца и да су у подруму хотела «Паштрик» и у згради Ауто-мото друштва «Старт» направили илегалне затворе, у којима су физички мучени и злостављани Срби и неАлбанци, а након тога и убијени.

Са друге стране, из извештаја МУП-а Републике Србије, СУП-а Ђаковица од 08.02.2005. године утврђује се да Антон Лекај од малена носи надимак «Пинђо», да је био припадник војне полиције, а да је након што су припадници српске полиције напустили Ђаковицу, формирао групу која је себе називала «Ципат».

Из извештаја МУП-а Републике Србије, Ресора јавне безбедности, Штаба МУП-а за АП КиМ од 27.04.2006. године, извештај УНМИК полиције и извештај Мисије Уједињених Нација на Косову, цивилне полиције, утврђује се да су у хотелу «Паштрик» убијена четири лица, Рома, средином јуна 1999. године.

Потпуна идентификација оптуженог, чији је надимак «Пинђо», утврђује се и на основу закључка МУП-а Републике Србије, СУП-а Лесковац, Одељења крим. технике и идентификација отисака Лекај Антона, те правноснажне пресуде Окружног суда у Пећи од 22.08.2001. године.

Овако утврђено чињенично стање, уз садржину описане писмене документације, а при том имајући у виду и садржину следећих докумената, пре свега, Војнотехнички споразум о Косову од 09.06.1999. године, Резолуцију 1244, шематски приказ Оперативне зоне «Дукађини», списка киднапованих и убијених Срба на подручју АП КиМ, извештаја БИА са оригиналном документацијом која је јуче на претресу прочитана, намећу се следећи закључци: на територији Косова и Метохије почев од 1997. године, постојао је оружани сукоб и то, најпре, између тада формираних герилских организација које су састављене од припадника албанске националности и полицијских снага Србије, да би касније почео 1998. године, када су герилске организације прерасле у оружане формације под називом ОВК, започео оружани сукоб између тако формираних снага ОВК и оружаних снага СРЈ. Формирана ОВК имала је војну организацију, материјална средства, одговорну команду, што је овој формацији омогућавало да изводи континуиране и усклађене војне акције и могућност освајања и контролисања делова територије Косова. Тако су и формиране оперативне зоне којима су руководили команданти штаба. Подручје општине Ђаковица припадало је Оперативној зони «Дукађини», чији је командант био Рамуш Харадинај. Оптужени Лекај Антон био је припадник наоружане војне формације ОВК, војне полиције, такозване групе «Ципат» за подручје општине

Ђаковица. Искористивши ситуацију у којој је Савет безбедности донео Резолуцију 1244 и време када су оружане снаге СРЈ закључиле Војнотехнички споразум са НАТО снагама и обавезале се да се повуку са подручја Косова и Метохије, у фази повлачења наоружани припадници ОВК у саставу бригаде под командом Рамуша Харадинаја, запосели су подручје града Ђаковица почетком јуна, односно 10. јуна 1999. године. У граду су тада живели становници неалбанске националности, Срби и Роми, према којима су припадници ОВК, група «Џипат» и Лекај Антон као припадник ове групе, под оружјем одмах започели тортуре, при чему нису поштовали одредбе параграфа 9 тачка б) и ц) и параграфа 15 поменуте Резолуције, јер нису положили оружје у моменту када су оружане снаге СРЈ започеле процес повлачења, већ су под оружјем као оружане формације, запоседали територије на којима је процес повлачења започео, нити су се, пак, повиновали захтевима Међународне заједнице за демилитаризацијом, нити захтевима за успостављање безбедног окружења на Косову.

Осим тога, оружане снаге Војске Југославије су заједно са полицијским снагама повлачиле су се у периоду од 10. до 20. јуна 1999. године. У том периоду, за време повлачења те јединице су биле изложене нападима ОВК који су на њих отварали ватру. Сам процес повлачења оружаних снага, у војном и у правном смислу била је таква активност, која је подразумевала борбено обезбеђење.

Све ове чињенице које сам изнео и околности пружају довољан основ за тврдњу да је оружани сукоб као објективни услов инкриминације за кривично дело у питању, постојао и у процесу повлачења припадника Војске и полиције са Косова и Метохије, све до 20. јуна 1999. године, када је овај процес завршен и када су снаге КФОР запоселе територију Косова и Метохије.

Имајући у виду да су се злочини за које се оптужени овде терети догодили у времену од 12. до 15. јуна у време када је још увек постојао период оружаног сукоба, који није окончан постизањем међусобног мировног споразума или међусобног мирољубивог решења спора, већ је, по мом мишљењу, решење спора поменутом Резолуцијом фактички тек започето, намеће се логичан закључак да су злочини за које се оптужени терети, били уско повезани са непријатељствима, односно оружаним сукобом који је постојао на територији Косова и Метохије између српских оружаних снага и снага ОВК. Ти злочини су непосредно били повезани са оружаним сукобом, јер су вршени у истом циљу и из истих побуда због којих је конкретан оружани сукоб настао и водио се, а у циљу који се састојао у успостављању потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране ОВК и протеривању свог неалбанског живља са тог подручја.

Истовремено, због тога су неосновани наводи оптуженог, истицани у његовој одбрани преко браниоца током овог поступка, да у конкретној ситуацији недостају објективни услови инкриминације за кривично дело у питању, односно да радње оптуженог нису предузете у време када је постојао оружани сукоб и у контексту тог сукоба.

Како су конкретни злочини дела и пропусти који се овом оптужницом стављају на терет оптуженом као припаднику ОВК, почињени у оквиру оружаног сукоба, то је због ове чињенице оптужени као припадник стране у сукобу, био у обавези да поштује одредбе Женевских конвенција и да им обезбеди поштовање у свакој прилици.

Мало бих се даље осврнуо на жртве. Неоспорна је чињеница, а то је утврђено у доказном поступку, где је свака од жртава конкретног догађаја био цивил,

припадник ромске или српске националности. То су били обични, незаштићени, беспомоћни и недужни људи који сами лично и појединачно нису урадили, нити намеравали да ураде неки злочин или преступ, нити су представљали било какву реалну претњу оптуженом и другим припадницима ОВК. Како су жртве злочина за који се оптужени терети били ухапшени и задржани углавном по основу своје етничке припадности, односно по основу свог ромског или српског идентитета, то су оне, као такве, и у мери у којој нису биле заштићене ни једном од других Женевских конвенција, морају се сматрати заштићеним лицима у смислу Четврте женевске конвенције, обзиром да су албанске власти очигледно сматрале да оне, жртве, због свог етничког идентитета припадају супротној страни у оружаном сукобу. Због тога се у смислу чл.4. Женевске конвенције IV и на основу чл.2. става 2 Протокола II, има сматрати да су сви оштећени као цивилна лица и као припадници српске и ромске националности, лишени слободе и затворени од стране припадника ОВК, као стране у сукобу и имају статус заштићених лица. При томе, на овакав закључак није од утицаја чињеница што се међу оштећеним можда случајно нашао Бериша Сали, који је Албанац, јер овај сведок је врло брзо пуштен из подрума хотела «Паштрик» и то након што је ножем нанео телесну повреду Рому, Краснићи Бајраму.

Што се тиче конкретних радњи оптуженог и његових евентуалних пропуста, истакао бих следеће:

Оптужени је заједно са другим припадницима ОВК сва оштећена лица и жртве лишавао слободе и затварао без редовног правног поступка. Оштећене је, најпре, сатима држао затворене у просторијама фабрике «Емин Дураку», а потом је сва лица која је лишио слободе, пребацио у подрум хотела «Паштрик», где је постојао илегални затвор и где су сви држани затворени укупно четири дана. Сви су они били затворени, иако није постојала реална основа да се верује да је њихово затварање неопходно и нужно због разлога безбедности, нити је у вези са затвореним цивилима оптужени поштовао загарантовани поступак. На овај начин, оптужени је сам и са другим припадницима ОВК прекршио цитиране одредбе Женевске конвенције.

Једини разлог за хапшење и затварање ових лица био је тај, што су им се они обратили на српском језику и што су били припадници српске и ромске националности. То је и био разлог због којег су сва затворена лица свакодневно трпела разна понижења, мучења и тортуре, сакаћења и силовања, а на крају, неко од њих је и било лишено живота.

Садржина доказа изведених на главном претресу упућује на закључак да су оваква затварања цивила неалбанске националности, отворена насиља, зверства и мучка убиства Срба и Рома и других неАлбанаца на подручју Косова и Метохије, као и други насилни акти који су се у то време догађали широм Косова и Метохије, а овде мислим на период после 10. јуна 1999. године и која су вршили припадници ОВК, били искључиво у функцији систематског напада усмереног према њима и имали су за циљ протеривање свог неалбанског живља са тог подручја.

Свакодневно премлаћујући оштећене ногом од столице, палицама, кундацима, наносећи им ножем посекотине по телу, а ужареном цигаретом наносећи опекотине по телу, одсецајући им поједине делове тела, одсецајући уво покојном Гаговић Радету и приморавајући Бедри Шаљу да то уво једе, приморавајући оштећене да пију мокраћу и једу измет, приморавајући малолетну Тафа Софију да ужареном цигаретом наноси опекотине по телу других затвореника, оптужени је заједно са својим саборцима поступао у намери да жртве понизи, извргне руглу и да

им нанесе тежак душевни и телесни бол и патњу, при чему је очигледно био мотивисан презиром према достојанству свих оштећених и затворених особа.

Овакви поступци очигледно су имали за циљ да се код оштећених изнуди признање о њиховој наводној припадности друге стране у сукобу, о чему сведочи чињеница да су припадници ОВК и Антон Лекај, испитивали оштећене на околности њиховог наводног учешћа на страни оружаних снага СРЈ, у војним операцијама против ОВК, те тражећи од њих информације о поступању српске војске и полиције у оружаном сукобу, а вршећи тортуру над њима, јасно су им стављали до знања да морају да напусте територију Косова и Метохије.

И силовање оштећеног Шаља Бедрија, блудне радње које су извршене над њим, силовање оштећене, малолетне Тафа Софије у подруму пред свима, пред рођеним стрицем, тек венчаним мужем и његовом блиском родбином, као радње које је оптужени свесно предузео, имали су за циљ застрашивање, деградацију, понижавање, дискриминацију, кажњавање и уништење ових особа.

Све описане радње објективно представљају акте који нису у складу са основним принципом човечног поступања и којима се објективно намерно, а не случајно, наноси тешка душевна и телесна патња и озбиљно напада на људско достојанство, па је очигледно да је оптужени и други припадници ОВК, свесно кршили одредбе чл.27. Женевске конвенције IV, којима се изричито забрањује такво понашање, прописујући да ће се са заштићеним особама у сваком тренутку човечно поступати, док је ставом 2 истог члана изричито прописано, да ће жене посебно бити заштићене против сваког напада на њихову част, а нарочито против силовања.

Сем тога, силовање и било који други облик недоличног насртаја на жене, забрањује и чл.76. Првог Допунског протокола I и чл.4. став 2е Допунског протокола II.

Оптужени је заједно са другим припадницима ОВК учинио радње којима је наносио повреде лицима, што је имало за последицу смрт која је наступила код четири лица. Најпре, у подруму хотела «Паштрик», наочиглед свих, ножем, заједно са Шкупи Арбеном, покојном Краснићи Бајраму нанео повреде у виду убодних рана, у виталне делове тела, који је од задобијених повреда преминуо на лицу места. На крају, испалујући рафале из аутоматског оружја и пуцајући у правцу жртава, Гаговић Рада, Шаља Бедрија, Шаља Ређе, Љушај Звездана, циљајући при томе у виталне делове тела, оптужени је у заједници са другим припадницима ОВК, пре свега Шкупи Арбеном и покојним Бистражини Бесимом, очигледно поступао у намери да их лиши живота. При томе је као последица оваквог поступања, код жртава наступала смрт. На овај начин лишени су живота Гаговић Раде, Ређ Шаља и Љушај Звездан.

Доказ за то, доказ за смрт ових лица, лежи у чињеници да су сва лица на списку несталих лица из времена догађања у подруму хотела «Паштрик», да су леш покојног Краснићи Бајрама видела сва затворена лица у подруму хотела, која су била и очевици његовог умирања, да је Шаља Ређ умро на рукама свог брата Бедрија, док је сведок Круезиу Газменд, Ређин рођак, његове посмртне остатке нешто касније видео и уочио на његовом телу две ране од метка, када је скинуо прстен са његове руке и узео парче кошуље. Неспорно да је сведок Шаља Бедри видео да Бесим и други припадници ОВК изводе и Гаговић Рада и Љушај Звездана везане из подрума, стављају у возило и одводе на стрелање на исто место, на око тридесетак метара од

места где су одведена браћа Шаља, на које је из свог аутоматског оружја пуцао оптужени.

Гаговић Раде је лице које је судском пресудом проглашен за умрлог, што је јуче судско веће прочитало.

Дакле, ове чињенице уз податак из писмених извештаја УНМИК полиције и УНМИК цивилне полиције, да је у хотелу «Паштрик» убијено четири лица у критично време, довољан је основ за закључак да су радњама оптуженог и других припадника ОВК, лишена живота четири лица која сам горе поменуо.

На крају, дозволите ми да закључим. Све описане радње и поступања оптуженог према жртвама, са свим ужасним детаљима, према жртвама од којих је свака била цивилно лице, не само да представљају тешко кршење хуманитарног права, већ су такве радње истовремено инкриминисане као радње извршења кривичног дела – ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. Кривичног закона и представљају, уствари, облик извршења овог кривичног дела.

При томе је оптужени као саизвршилац, делујући заједно са другим припадницима ОВК и остварујући свој део у процесу извршења дела, поступао умишљајно, јер је остварење дела хтео као своје и као заједничко.

При томе је поступао мотивисан жељом да неалбанском живљу учини живот неподношљивим и да га на тај начин примора да напусти подручје општине Ђаковица и тако испуни заједнички општи циљ – успостављање потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране Ослободилачке Војске Косова и протеривање свог неалбанског живља са тог подручја.

Према томе, на основу утврђених чињеница и околности у радњама оптуженог стекла су се сва битна обележја кривичног дела за које је и оптужен, па имајући у виду чињеницу да је кривично одговоран за ово кривично дело, ја, дакле, остајем код прецизиране оптужнице и предлажем суду да се оптужени за ово кривично дело огласи кривим и казни по закону.

Предлажем да суд приликом одмеравања казне узме у обзир и цени као отежавајућу околност на страни оптуженог, пре свега, тежину извршеног кривичног дела и настале последице. Извршена кривична дела имају посебну тежину због намерног облика нечовечног поступања које оно представља, као и због тежине, боли и патњи које је оптужени свим својим активним учешћем, наносио жртвама.

Овде се, пре свега, мисли на сексуалну, насилну и понижавајућу природу радњи које је оптужени предузимао према жртвама, а које су радње код жртава изазивале повећану психичку патњу и повећани осећај понижења. Ово због тога, што су жртве биле претучене ногама од столице, палицама или шипком, кундаком пушке, сакаћење ножем, одсецањем ува или прста. При томе је оптужени силовао малолетну Софију и силовао Бедри Шаљу и над њим вршио блудне радње.

Нема никакве сумње да су овакви поступци оптуженог били изузетно окрутни и шокантни. Последице кривичног дела огледају се и у лишавању живота четири лица, трајном или делимичном нарушавању психичког или телесног здравља преживелих лица, на шта, на пример, указује факат да је Зеџири Гзим после овог догађаја извршио самоубиство, као и то, да су сви оштећени заједно са својим породицама убрзо након догађаја напустили своје домове, схватајући да је за њих живот на Косову немогућ.

Последице овог кривичног дела морамо сагледавати и шире. То је само један у низу догађаја узрокованих од стране припадника ОВК, који су за директну последицу имали масовни одлазак српског, ромског и осталог неалбанског живља са

подручја Косова и Метохије. Тако је само, на пример, на подручју општине Ђаковица после 20. јуна, остале су да живе само две старице склоњене у оближњи манастир.

Даље, при одмеравању казне, мора се узети у обзир и ценити на штету окривљеног његова криминална прошлост пре рата и његова склоност ка вршењу имовинских кривичних дела и кривичних дела са елементима насиља, због којих дела је као малолетник био привођен и познат полицији Ђаковица.

Према исказу Афијете Зећири, оптужени је од ње на силу одузео новац који је она зарадила превозећи грађевински материјал.

На овакву личност оптуженог указује и његова осуда за кривично дело наношење телесних повреда ватреним оружјем, што је утврђено цитираном правноснажном пресудом суда у Пећи.

Посебно треба имати у виду да се против оптуженог на основу решења истражног судије Већа за ратне злочине у Београду води истрага због постојања основане сумње да је извршио истоврсно кривично дело ратних злочина.

Олакшавајућих околности у овом случају, по мом мишљењу, нема. Оптужени Лекај је оваквим поступањем показао да људски живот и људско достојанство, као две највеће вредности, за њега немају никакав значај и за њега не представљају ништа.

Дакле, по мом мишљењу, само изрицањем максималне затворске казне према оптуженом може се постићи сврха кажњавања, са гледишта специјалне и генералне превенције. Хвала.

Заменик тужиоца прочитао завршну реч коју је сачинио у писменој форми.

Бранилац оптуженог, адв. Теки Бокши у завршној речи изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Бокши, ако је неки проблем, можете и Ви да седнете.

АДВ. ТЕКИ БОКСИ: Не, за сада ћу устати, па ако треба, ако се укаже евентуално потреба.

Поштована госпођо председнице, поштовани чланови већа, поштовани колега Тужиоче, сматрам да је у првом делу, хтео бих да се обраћам на процедурални контекст овог процес.

Пре свега морам истаћи да ово судско веће је уложило велики напор у овом процесу, независно што ја као бранилац и мој брањеник нису били сагласни са делом, сагласни са поступањем овог већа у једном делу процеса. Међутим, свакако мора се одати признање за огромно залагање да се овај процес приводи крају.

Суд је поштивао нека од основних правила оптуженог у поступку, поштивајући право да изабере адвоката који му суд одреди по службеној дужности, по његовом избору и поштивање права на језику, која права нико не може да доводи у питање.

Претензије које ће бити изнете у овој завршној речи, делом што се тиче процедуралног контекста, делом су биле истакнуте и у досадашњем делу овог процеса, тако да независно од тога што део ових претензија овом већу су познате,

како се ради о завршној речи, сматрам да је неопходно да се ови наводи још једном истакну.

У својству браниоца окривљеног Антона Лекаја првом могућом приликом у овом поступку истакао сам приговор месне и стварне ненадлежности овог суда, приликом првог испитивања од стране истражног судије овог суда, уваженог колеге господина Милана Дилпарића у згради Окружног суда у Лесковцу, дана 27.08.2004. године, у присуству колеге Тужиоца Драгољуба Станковића. То сам указивао првом жалбом против решења истражног судије, Ки.В. бр.60/99 од 11.12.2000. године Окружног суда у Пећи и решења о спровођењу истраге овог суда од 27.08.2004. године, донете од истражног судије овог суда. Стога сматрам да и под евентуалном претпоставком да постоје индиције и евентуално сумње да је окривљени Антон извршио радње извршења које се описују у оптужници, о процесуирању господина Лекаја су надлежна тужилаштва и суд на Косову, односно тужилаштво и суд УНМИК, а ни у којој варијанти нису надлежни органи Републике Србије, јер привремена управа на Косову је успостављена Резолуцијом Савета безбедности Уједињених Нација 1244 од 10. јуна 1999. године и на Косову у том прелазном периоду престале су све надлежности органа власти бивше СРЈ, односно касније Србије и Црне Горе, односно сада Републике Србије.

Имајући у обзир да су наведена привремена цивилна власт и управа има све државне ингеренције, законодавне, судске, извршне на Косову, што до одређења коначног статуса она врши једину фактичку и правну власт на Косову.

За сва догађања на подручју Косова која се претендују да представљају кривична дела, поготово оних од 10.06.1999. године, за њихово процесуирање искључиво су месно и стварно надлежни правосудни органи Косова, тј. УНМИК-ово правосуђе. Сада важећим прописима, то је позитивним прописима Државне заједнице Србије и Црне Горе, односно сада Србије, односно чл.27. Законика о кривичном поступку прописано је, односно прописима који су важећи у Републици Србији у кривично-правној ствари, месно и стварно надлежан суд на чијем подручју претендује да је кривично дело извршено или покушано. Исто законско решење било прописима и Законом о кривичном поступку СРЈ који је био на снази за време када се претендује да је наводно окривљени Антон извршио кривично дело које се њему ставља на терет.

Оптужницом окривљеном Антону се ставља на терет да је основано сумњив да је извршио цитирано кривично дело на подручју општине Ђаковица почев од 12.06. па надаље. Стога, за ово процесуирање наведене кривично-правне ствари, искључиво је надлежан Окружни суд у Пећи, односно УНМИК-ов Окружни суд у Пећи.

По досадашњој пракси на Косову кривично-правне ствари такве природе које се заснивају на етничком инциденту, на ратне злочине и друго, процесуирани су од међународног тужиоца и међународних судија, тј. међународних судских већа који функционишу у оквиру УНМИК правосуђа. У том смислу, добро позната су више суђења, међу осталима и суђења тзв. Дугађинској групи, као и лицима српске националности.

На основу привременог Кривичног законика Косова, који је донео специјални представник Уједињених Нација на Косову, а који је у примени од 06. априла 2004. године, чл.27. прописана је месна надлежност суда на чијем се подручју претендује да је извршено кривично дело, односно покушано кривично дело. Тако је прописана месна и стварна надлежност Окружног суда у Пећи.

Ваља истаћи да у досадашњем поступку је уложен приговор месне и стварне ненадлежности Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине су одбијени, са образложењем, да сагласно чл.3. Закона о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине, «Службени гласник Републике Србије» бр.67/2003 године, предвиђено да су државни органи Републике Србије одређени поменутиим Законом надлежни за вођење поступака против учинилаца кривичних дела из чл.3. истог Закона, а који члан се односи на примену Закона ради откривања и кривичног гоњења учинилаца кривичних дела против човечности и међународног права, као и кривичних дела предвиђених чл.5. Статута Међународног Трибунала за бившу Југославију, а која су извршена на територији бивше СРЈ, без обзира на држављанство учиниоца или жртве.

У односу на овај случај, уверен сам да су одредбе о надлежности Привремен управе, прелазне цивилне управе Уједињених нација на Косову, а које су одређене Резолуцијом Савета безбедности 1244 имају примат у односу на одредбе Закона о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине – «Службени гласник Републике Србије» бр.67/03, јер Резолуција Савета безбедности је међународно правни документ који искључује примену националног прописа, када је он у колизији са међународним правним актом, а посебно имајући у виду околност да се цитирана Резолуција Савета безбедности Уједињених Нација је прихваћена од надлежних органа Републике Србије и ех Југославије и перманентно инсистира на органе власти Републике Србије на доследну примену Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених Нација.

Подсећам овај суд да је мировни план пре усвајања Резолуције Савета безбедности и пре потписивања Кумановског споразума, постигнут мировни план Черномирдин-Ахтисари и Резолуција Савета безбедности о окончању рата на Косову прихватио Резолуцију и српски парламент, влада и друге институције, које одлуке би требао да овај суд поштује, а у таквој ситуацији овај суд не би требао да поступа на другачији начин. Наиме, ове документе је прихватио и савезни органи власти, тадашњи савезни органи власти, односно Савезни парламент и Савезна влада.

Ипак, уколико се господину Антону суди у овом суду, таква суђења по мојим мишљењима, по минималним стандардима не би било фер и поштено, а било би у колизији са одредбом чл.5. и 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која је усвојена и ратификовале надлежне власти Србије и Црне Горе, а који су у примени у Републици Србији као правни наследник Државне заједнице Србије и Црне Горе, јер је евидентно да су правосудни органи Републике Србије нису надлежни за суђење у овој кривично-правној ствари.

С друге стране, окривљеном Антону Лекају се ставља на терет да су инкриминисане радње наводно извршене након окончања рата, тј. 12. јуна 1999. године па надаље. Дакле, након 09. јуна када је закључен Кумановски Војнотехнички споразум о Косову и након 10. јуна 1999. године када је усвојена Резолуција Савета безбедности 1244. Окривљеном Антону Лекају се ставља на терет да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 Основног Кривичног Закона у вези са чл.22. Основног кривичног закона. Јасно је да се цитирано кривично дело може извршити у условима рата, а по самој оптужници произилази да најбитније радње окривљеног су наводно извршене за време мира, када се не могу применити прописи тзв. ратног права који су заштићени женеvским конвенцијама.

С друге стране, уколико радња извршења окривљеног Антона Лекаја нису ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 Основног Кривичног Закона, већ друго кривично дело као убиство или друго, онда се не може говорити о примени чл.3. Закона о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине, тако да претензија Тужилаштва да се ратни злочини који су се догодили, ратни догађаји након 10. јуна дешавали «у контексту ратног сукоба између СРЈ и Коалиције НАТО пакта», по мом уверењу је неосновано и апсолутно неприхватљиво. Наиме, овај део оптужнице је по мени апсолутно контрадикторан, обзиром да није јасно да ли се ради о ратном злочину учињеном наводно под претпоставком међународног ратног конфликта или немеђународног ратног конфликта. Злочиначке радње које се стављају на терет окривљеном могле су се дешавати и током ратних сукоба или у мирнодопским условима. Нема законског услова, нити основа да се те радње окривљеном ставе на терет, у неку средину између рата и мира, између ратних сукоба и мирнодопских времена. Нису релевантни контексти већ утврђене чињенице и околности. Рат је окончан на основу Војнотехничког споразума који је закључен у среду, дана 09.06.1999. године. Ради подсећања, у списима је приложен и изведен као доказ Војнотехнички споразум потписан у Куманову дана 09.06.1999. године. Све криминалне радње као злочин учињен у мирнодопско време, не може се сматрати као ратни злочин, односно као класични кординарни злочин, може се сматрати као класични ординарни злочин. Када би се чињенице и радње доказане, када би се доказале да су извршена убиства више лица, злостава, силовања, оптужени би био запрећен истом казном или већим санкцијама од ове које му се прете за кривично дело које му се ставља на терет. Међутим, у том случају не би могло да се примени спорни Закон о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине, јер класични злочин, свакако, за класични злочин свакако да ово веће није ни стварно ни месно надлежно.

Позивање на одредбе чл.3. Закона о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине о компетентности поступања правосудних органа Републике Србије на догађаје на Косову након 10. јуна 1999. године је додатна повреда наведених одредби Европске конвенције. Наиме, Закон о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине донет је 2003. године, а исти се не може ретроактивно применити на догађања од 10. јуна, па надаље, а пре ступања на снагу овог Закона, дакле, таква ретроактивна апликација тог прописа доводи окривљеног у неповољан положај и прописима Закона о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине није предвиђена ретроактивна примена овог прописа.

Ни један пропис не може се ретроактивно применити и под претпоставком да се тамо тако предвиђа под условом да буде суђење фер и коректно, ако окривљеног доводи у гори, у лошији положај него од прописа који су били на снази у време када се претендује да је извршио кривично дело које се ставља на терет. То је фундаментално начело кривичног права и кривичног поступка и значи, суду је познато да Закон о организацији државних органа у поступцима за ратне злочине 67/03 измењен је због тога, што основним текстом није била прописана могућност суђења за ратне злочине, па вас молим као веће да приликом доношења одлуке, да анализирате наведене одредбе, односно због којих разлога је измењен тај Закон и када.

Фер и коректно суђење не може се обезбедити сагласно чл.5. и 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, имајући у обзир да

наведена Европска конвенција у овом земљи примењује се као национални пропис, имајући у обзир да је ратификован и да су положени ратификациони инструменти у Европском суду.

Полазећи од саме концепције ове оптужнице окривљеном се инкриминисане радње стављају на терет, да је као припадник УЧК, односно ОВК за време оружаног сукоба између снага СРЈ, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, с једне стране и припадника наоружане војне организације ОВК, с друге стране, па је сагласно томе, окривљеном се суди од стране државне институције једне стране у сукобу, једне зараћене стране, што не може гарантовати неутралност и објективност када се суди припаднику друге стране у сукобу. Стога сматрам да и под претпоставком када би евентуално постојала основана сумња да је он извршио кривично дело, међународни панел судија на Косову могао би најобјективније да пресуди у овој ствари. Стога овом суду и Тужиоцу је познато да је био закључен споразум између власти Савезне Републике Југославије, односно Србије и Црне Горе и Косова, што се тиче процесуирања процеса на Косову и сматрам да судије суда када су биле судије Албанци и судили Србима на Косову, треба да се у целости ревидирају, обзиром да су месне судије сматрају као странку у сукобу и не може се гарантовати објективност тих судија, па управо због тога и ова земља и Међународна заједница, представници Међународне заједнице на Косову су решавале да те процесе ревидирају и да суде међународни панел међународних судија на Косову.

Стога још једном овом суду предлажем да због некопентентности и месне и стварне ненадлежности да се мој браћеник пусти на слободу. Треба истаћи да овај суд не би могао у датој ситуацији на Косову и односима који владају између Републике Србије и Међународне заједнице, не би могао да одлучи да предмет уступа овоме Окружном суду УНМИК у Пећи, јер се не ради о два, јер се ради о два засебна правна система, који ни хоризонтално, ни вертикално нису везани. Тиме би овај суд показао, доказао да се истински залаже да за доследно спровођење закона његове земље и Резолуције Савета безбедности које је, како је горе наведено, прихваћено од надлежних органа Републике Србије. Постоје бројне одлуке парламента и владе Републике Србије и СРЈ који инсистирају на доследном спровођењу Резолуције Савета безбедности.

Треба имати на увид да је окривљени, односно одбрана у свакој фази поступка истакао овај приговор спровођења и спровођења поступка од стране месно и стварно ненадлежног суда, представља битну повреду одредаба кривичног поступка и поступак је спровођен од стране да је поступак спровођен од стране ненадлежног суда и сматрам да такво поступање не могу сматрати валидним. Управо из ових разлога смо и тражили изузеће Већа за ратне злочине, Тужиоца за ратне злочине, свесни да то средство није популарно и тиме не би, тиме смо хтели, да на тај начин докажемо наше уверење о некопентентности правосудних органа државе Србије. Стога ја молим ово веће, независно од досадашњег тока и одбијања тих приговора, да приликом одлучивања, коначног одлучивања у овој ствари, ипак огласи да овај суд није месно и стварно надлежан за пресуђивање о овој ствари.

Окривљени приликом саслушања код истражног судије када је окривљени по први пут изложио одбрану, истакао је политичку позадину ове кривично-правне ствари, а то је очигледно. Треба имати на увид да и медији линчују овде окривљеног Антона Лекаја, терети се за свашта, као извршиоца злочина, тешко угрожавају презумпцију невиности. Представници Уједињених Нација, специјални представник Генералног секретара Уједињених Нација, дакле, представник Кофи Анана,

господин Сорен Јесен Петерсен су тражили од овдашњих власти да се прекине и да се одустане од овог поступка и да се процес уступа органима власти на Косову, због ненадлежности. Ја имам у виду да господин Кофи Анан и господин Сорен Јесен Петерсен нису Албанци на Косову и нису евентуално пристрасни, ни властима на Косову, ни Антону Лекају. Треба имати на увид да се све правне радње које се предузимају Специјални представник Уједињених Нација прво пролазе кроз правну канцеларију Специјалног представника Уједињених Нација на Косову, а потом и правну канцеларију Уједињених Нација. Јуче сам истакао приговор нетранспарентности, тако без претходне одлуке овог већа, прибављање пресуде Окружног суда, а још једном ћу поновити, да су прибављени пресуда Окружног суда у Пећи, бр.44/2001 године од 22.08.2001. године и пресуда Врховног суда Косова, Кж. 301/2001 године од 21.02.2003. године. Онда, родни лист Уреда државне управе шибенско-книнске жупаније, Матичног уреда Шибеник од 23.01.2006. године, извод из Матичне књиге Шибеник, извештај Генералштаба Војске Србије и Црне Горе од 06.02.2002. године, извештај МУП Републике Србије, Ресора јавне безбедности, Штаба за АП КиМ од 27.04.2006. године, извештај УНМИК цивилне полиције бр.391 од 12.04.2006. године. Без одлуке већа позван је и поново саслушан сведок Мехметај Раме на главном претресу од 06.06.2006. године. На главном претресу од 27.06.2006. године, позиван је и саслушан сведок Зиза Шаља, без претходне одлуке већа.

Апсолутно не негирам и сматрам да је суд надлежан и има право да слободно, по слободном судијском уверењу и без предлога странака, да изведе доказе по својој процени, о чему суд, судско веће јавно доноси процесно решење, те на основу, те на извођењу тих доказа странке се припремају, да се не ради на начин како је одбрани припремано заседе, клопке, што по мом мишљењу представљају недозвољене радње и што овај процес доводи у питање, карактер фер и поштеност суђења.

У овој кривично-правној ствари представник већа, госпођа Оливера Анђелковић је требала по закону бити изузета. Наиме, на главном претресу од 18. новембра 2005. године тражио сам да се изузимате од овог процеса, јер сте дана 19.11.2004. године учествовали у извођењу истражне радње, када је оптужени у Вашем присуству саслушан од стране истражитеља Хашког трибунала, које саслушање је трајало пар сати и које саслушање се односи и на чињенице и околности које се њему стављају на терет и у овом процесу. Ми смо указивали да председник већа треба да се изузима, у смислу чл.40. став 1 тачка 4. Законика о кривичном поступку по ком основу сам судија треба да тражи изузеће суђења. Међутим, ово веће по мом мишљењу, на противзаконит начин одбацује захтев са образложењем да је усмерено ка одуговлачењу процеса. Захтеви странака се одбацују када се подноси од неовлашћених лица, када нису благовремени и дозвољени, а уколико захтев је основан, а сматрам да је био основан, по мом мишљењу, није било основа да се он одбаци, него је било неопходно да се председник већа у овој ствари изузима. Овом приликом хоћу да кажем још једном да уопште не желим да угрожавам личност и залагање и часност председника већа. Међутим, ради се о стриктним императивним прописима који су прописани одредбама ЗКП, па из тих разлога, сматрам да је требало да се примењују цитиране одредбе.

Ради доказивања предње чињенице, већу је предложено да се саслуша компакт диск, ЦД са интервјуом овде оптуженог Антона Лекаја, које је мени упутио након интервјуа, истражитељи Хашког трибунала из Хага. Међутим, ово веће није дозволило и тиме није нам омогућило да докажемо предњу претензију, а тиме нам је

омогућио да расправљамо пред судом, а која радња по мени представља повреду права на одбрану.

Конечно, што се тиче процедуралног контекста морам истаћи да је суд неосновано одбио захтев да се у део овог процеса требало да се искључи јавност, ради заштите моралног интегритета оптуженог и жртава и осталих учесника у овом процесу, у којима је наводно извршена дела обљубе на начин како описује оптужница. Тиме је нанета штета и самом процесу, лично оптуженом и осталим учесницима у овом поступку, те је оптужени фигуративно линчован од стране медија, имајући у обзир немогућност да се ова дела, овај део процеса одржава без присуства јавности.

Чињенично стање: сматрам да су битне чињенице изнете у изреци оптужнице нису доказане. У овој оптужници очекивао сам неке другачије промене, међутим, уследиле су неке промене које су још и горе по оптуженог. На пример, овде у самој оптужници се каже да је Лекај Антон звани Пинђо или Балт. Ова околност да је, за Пинђу је било спорно је било и овај суд је извео одређене доказе, а што се тиче назива Балт, сматрам да апсолутно никада није рекао. Одакле Тужиоцу ова околност да је њему, звани, назив још и Балт, мени није познато. Такође, у овој оптужници се наводи да оптужени говори и разуме добро српски језик, што је очигледно читав процес је обавио преко тумача, због тога што он недовољно познаје српски језик, тако да и ова околност није тачна, у оводном делу оптужнице.

Њему је ставља на терет да је, наводи код личних података, да је одговарао као малолетник за кривична дела и молим суд да овај део оптужнице скине приликом састава оптужнице, обзиром да се њему, могло би се да се прописује искључиво, уколико је правноснажно пресуђено, а да ли је он приведен до полиције ради утврђивања неке околности, а није покренут кривични поступак, то уопште није битно и то не може да угрожава личност и прошлост овде оптуженог, што је од значаја приликом изрицања врсте и висине казне.

Ни једним доказом није доказано да је оптужени припадао војној полицији тзв. групи «Ципат». Та група се помиње само у једном, једном непровереном допису МУП-а Републике Србије, што сматрам да тај доказ и ти докази који су приспели од МУП-а Србије, као подносе се кривичне пријаве, нису валидни докази и сматрам да на таквим доказима не би се могла заснивати судска пресуда.

Ни једним доказом није доказано да је оптужени у току јуна 1999. године био под командом Рамуша Харадинаја, како оптужница неосновано претендује. Јуче су на главном претресу изведени писмени налози и одлуке потписане од стране господина Рамуша Харадинаја који налози и одлуке се односе за месец, углавном месец јул 1998. године. Ти докази сматрам да су апсолутно, апсолутно нерелевантни, ирелевантни, јер не доказују чињенице битне за време оптужења, тј. за време јун 1999. године. Опште је позната чињеница да у септембру 1998. године једно крило УЧК које је предводио Тахир Земај отишло у Албанију, напуштајући Косово. Те формације заједно са неким осталим јединицама у Албанији које су се звале «Атлантик» и неке на Косову формирале тзв. «Фарк», што у преводу значи Оружане формације Републике Косово, које нису биле под командом Главног штаба УЧК, које је било у Дреници, од владе Косова у егзилу. Они су себе сматрали да су јединице у склопу државних институција Републике Косова, тако да од јула 1998. године до јуна 1999. године било је апсолутно великих промена у организацији и саставу јединица, војних јединица формираних од Албанаца на Косову.

Чињеница да је Рамуш Харадинај донео одлуку у вези са Бедри Шаљом, Елтон Жерком и Морином, на које се позвао овде оптужени током своје одбране, не односе се за релевантно време, за јуни 1999. године и односе се за Јуник, а та временска дистанца од годину дана била је веома битна. Наиме, радило се о оружаном формацији Албанаца на Косову која је била у изградњи, а истовремено у рату са снажним противником, то је организоване Државе Србије и Југославије са војском и полицијом, тако да је било честих промена и реорганизација и када пирамида командовања није била уопште изграђена. Није доказано да је оптужени Антон Лекај ножем нанео бол тим затвореним лицима, да је наносио убодне ране по телу и по њиховим телима гасио цигарете. Поготово нису доказани наводи које је данас објективно овим поднеском господин Тужилац проширује, у објективном смислу оптужницу у односу на оптужење које се односи на оптуженог Антона.

У списима о предњим претензијама неспорним и неспорних доказа има неких доказа, заправо, да су одређена лица претрпела повреде ножевима и да су гашене цигарете. Међутим, у односу на овде оптуженог Антона ти искази су контрадикторни и конфузни и који сматрам да једна озбиљна пресуда не би могла да се заснива.

Није доказано или барем није поуздано доказано да је Тафај Софија 12.06. силована. Ова историја око силовања је јасна суду. Овај суд упорно се залагао да би утврдио битне околности. Ја не могу да прихватам претензију Јавног тужилаштва да су ови људи фрустрирани и нису образовани и да су, да су дали различите изјаве, међутим, то је последица њихове необразованости и непознавање језика између албанског и ромског језика. Ова сведокиња где се дивно, одлично, перфектно, течно говори српски језик, говорила је и током истраге и на овом главном претресу више пута је саслушана. Она у нашем присуству, у присуству заправо колеге адвоката Тодоровића и у присуству Вас Тужиоце, где је рекла да је силована искључиво у хотелској соби. Овде суд је указивао њој више пута, она је покушала то да ту ситуацију исправља. Међутим, држала се те концепције која је у међувремену створена, да би доказала мизерност поступања овде оптуженог, да би се њему оптужница била тежа, да је наводно силована у просторији где су били задржани остале жртве незаконитог притвора и да је наводно на том столу силована. Није, такође доказано да је оптужени у затвору, тзв. затвору хотела «Паштрик» извршио радње што се тиче Гаговић Радета, а данас, ево има још тежа промена, да је, наводно он директно учествовао, мада у исказима тих сведока о том пресецању ува, о том драстичном случају, уколико је тачно, да је учествовао само овде оптужени, мада имам утисак да сада све радње извршења и евентуални ако су се десили и ако се, њему се ставља на терет као саучесник, да све радње извршења и уколико су се стварно десиле, све покушава да се натрпавају и да стављају на терет овде оптуженом, тако да под евентуалном претпоставком да одговарају за нека кривична дела за ово кривично дело и ови остали саучесници, они би били маргинални и они не би скоро за ништа одговарали, мислим, што су учествовали као у чисто формалном смислу, без икаквог утицаја у тим злочиначким радњама.

Иста радња посекотине се даље ставља на терет да је оптужени стајао у близини, а данас опет кажем да је он држао, мада у, суд је извео доказе и има ту одређених контрадикторних изјава, да је Бесим Биштражини додао свој нож окривљеном Арбен Шкупију и да је тај Арбен Шкупи одсекао десно уво сада лицу које је, Раде Гаговићу, који је проглашен пресудом, решењем Општинског суда у Власотинцу као умрло лице.

Апсолутно није доказано да је оптужени истим ножем у намери да лиши живота задао ударац у пределу грудног коша са леве стране, наневши му повреде у пределу срца, услед које је овај преминуо када се ради о другој жртви. Истовремено није доказано да је оптужени Антон заједно са покојним Бистражинијем, Арбеној Шкупијем, Укшинај Рифатом дана 15.06. везивао Бедри Шаљу, Ређ Шаљу, Љушај Звездана, Гаговић Радета, на начин како се описује у изреци пресуде, да су наводно лишени живота. Тако да уопште нико децидирано није рекао, независно од тога да су ови људи који су овде саслушани, осветнички расположени у односу на Антон Лекаја, нису рекли да су они чули, да су видели и да ишта знају да су убијени Љушај Звездан, Гаговић Раде, јер сам главни сведок на коме се ова оптужница заснива, каже да је чуо када је пуцано на његовог брата, да друго возило је било тридесетак метара даље, заустављено и није чуо никакав метак, мада каже да је било у тој речици када је скочио још три сата и чекао док су ови сви отишли и вратили се.

Госпођо председнице, чланови већа, посебна околност која нема ослоња у доказе у време наведеног извршења радњи које се оптужницом ставља на терет, ради се о наводно злочиначке радње које су извршене 12., 13., 14. и 15. није доказано. Наиме, нико са сигурношћу не може да потврди ове датуме. Ми и Ви сте уложили доста напора да се утврде ти датуми, када су, где су ова догађања, ова злочиначка догађања која се стављају на терет овде оптуженом, међутим, ми немамо ни један једини доказ који би поуздано потврдио да су се десили догађања десила 12., 13., 14. и 15. јуна. Ви имате у списима у једном делу исказа тог конфузног и контрадикторног исказа Бедри Шаље, да је он задржаван у подруму хотела две недеље, али поуздано се зна и поуздано се знају, а зна цела Ђаковица, град, односно општина са 150.000 становника да су, да је НАТО односно КФОР када је ушао у Ђаковицу и када су југословенске и српске снаге, када су се мењали, а мењали су се 13. на 14.06.1999. године. Наиме, апсолутно је нетачна чињеница да када су пролазиле сватовске колоне, на пункту су биле југословенске, односно српске, југословенске снаге, а у повратку пункт УЧК. Ово је апсолутно нелогично, неприхватљиво и немогуће. Ви сте јуче извели доказ и то правноснажно решење Општинског суда у Ђаковици, који је измештен у Власотинцу, у том смислу како произилази из образложења правноснажног судског решења, смрт сада покојног Гаговић Радета је утврђено 25. јуна 1999. године. Сам Тужилац за ратне злочине у данашњој главној, завршној речи је рекао да је смрт Радета Гаговића је потврђена и правноснажним решењем Општинског суда Ђаковица који је измештен у Власотинце. Сматрам да суд ни Тужилац не би требало да селективно процењују доказе, да се ова околност утврди, да се овим доказом утврди околност смрти овде сада покојног Гаговић Радета, а да се датум 25. јун који је тај суд утврдио, игнорише. Дакле, уколико верујемо овом папиру, уколико верујемо овом доказу, требамо веровати у целости, а не можемо на селективан начин утврђивати околности да је овај погинуо тог датума, 15.06., када оптужница наводи, а да 25. јуна потврђена је смрт Радета Гаговића у правноснажној судској пресуди. Сматрам да је овај суд везан са правноснажном судском пресудом ове земље. Ова контрадикција између непобитних материјалних доказа и навода оптужнице, доказују непоузданост ове оптужнице.

Поштована госпођо председнице већа и чланови већа, ја ћу морати да се осврнем на анализе појединих доказа, а посебно на исказе неких сведока који су оптужени, на којима се оптужница заснива, а које доказе по мом убеђењу нису уверљиви, нити се на њима може заснивати једна изузетно тешка оптужба за

кривично дело које је једно од најтежих дела прописаних прописима ове земље. Кључни сведок оптужбе је оштећени Бедри Шаља. Ја сам у вези са његовим сведочењем у вези његових сведочења разговарао са мојим браћеником и највероватније ћу у скорије време надлежном Јавном тужилаштву поднети кривичну пријаву за лажно сведочење. Скоро тридесет година бавим се овим послом и никада нисам наишао на тај конфузан и контрадикторан исказ ни једног сведока. Овде никако се не може стављати, образлагати ова конфузност, ова контрадикторност његовим необразовањем, протеклом времена, јер се на битне, изузетно значајне околности, он једном каже једну ствар, други пут каже другу ствар. Скоро у склопу два минута даје три верзије за исти догађај. Дакле, не ради се о томе да је он заборавио, не ради се о томе о његовој необразованости, него о његовој неискрености. Овај сведок, на пример, код истражног судије овог суда када је саслушан у Подгорици, каже да смо ишли са Ређ Шаљом и са другима, са четири, пет аутомобила у сватовској колони. На главном претресу дана 20.12.2005. године је рекао да смо отишли једним колима. Ова околност није околност за коју треба да има човек неко образовање, да сада каже. На страни 28., 29. записника, транскрипта када је он саслушан као сведок 20.12.2005. године председник већа је питао овог оштећеног, да ли га је силовао, да ли је он силовао и ко је силовао њих. Он није могао да се изјасни, рекао је да су имали прекривене главе. Ова околност, такође није ствар недостатка образовања да каже да су имали прикривене главе и да ту околност није знао. На страни 30. записника каже да је Краснићи Бајрам подлегао повреди, мислим да је умро, а да на јучерашњем главном претресу више пута се председник већа са правом му се обраћао и да је он категоричан био у томе, да је изведен жив из подрума и даље не знам. Стога сматрам да оптужница у делу који се овде оптуженом ставља на терет, убиство Краснићи Бајрама, уопште није одржива.

Код истражног судије је рекао да је уво Радету Гаговићу откинуо Зифа, да би на главном претресу рекао да је то урадио Бесим Бистражини. То је страна 33. записника. Иначе, за убиство Радета Гаговића и Звездана Љушаја, као што сам рекао малопре, нема доказа. Сведок Бедри Шаља у истрази каже да је код кланице био само један пуцањ, када је наводно убијен његов брат Ређа, а да други пуцањ није чуо. На главном претресу дана 20.12.2005. године је рекао да возило са Звезданом и Радетом је отишло у другом правцу и да не зна шта је са њим било. Више пута је поновио да не зна шта је било са њима. Такође, на страни 38. записника од 20.12.2005. године на питање Јавног тужиоца, Бедри Шаља је рекао да не зна ко је ставио у ауто и ко је њих одвео.

Даље, на пиатње Јавног тужиоца, Бедри Шаља је рекао да у хотелу је он остао две недеље, значи страна 37. записника, транскрипта о главном претресу од 20.12.2005. године. У том транскрипту такође истиче да је рекао да две недеље смо само једном јели питу и остале дане апсолутно нисмо јели и још су наводно приморани да пију мокраћу, што ми је стварно тешко и да то издиктирам, а не да замишљам да се то десило. Међутим, то је биолошки немогуће, то је апсолутно немогуће, да две недеље само једном више лица која су се налазила, 13 лица овде наводи оптужница, да су јели једну питу и да су оно са мокраћом она ситуација која се десила, а у том свако људско биће, нормално људско биће би било инфицирано и не би могао да буде способан ни да се креће, а не да иде до кланице, да преузима силом аутомат, наводно Зифи, да њега са тим аутоматом његовим га удара и да побегне, а ту су били остали наоружани припадници УЧК по наводима оптужнице и да они ништа не предузимају и мислим да наводно нису могли да спрече његово

бекство. На основу претензија Јавног тужиоца даље, дакле, он је био доведен тамо да би се стрељао. На истој страни 37. Бедри Шаља каже да је пио мокраћу, али да њему нико није директно није принуђивао, нити присиљавао. Ово доказује његову контрадикторност и конфузност његових исказа. Ја не могу да разумем да нормалан човек ради онај посао који сам малопре рекао, горе рекао, а без икаквог принуђивања и присиљавања. Даље, у том записнику каже да је Сали Бериша имао нож за појасом. Њега нису претресали, нису му га нашли. Онда је успео да га сачува. Јуче је рекао да је имао нож испод десне ноге. Ја сматрам, ја прихватам да су ови неки детаљи који, евентуално, али не могу да разумем да он у, он би могао сада да каже да је заборавио где је држао нож, а не би могао да каже да је на неком другом делу тела. На питање суда, председника већа, страна 34. да ли је он дао неки исказ, да ли су вођени разговори са њим пре саслушања код истражног судије, он је рекао да су разговарале неке америчке организације. На моје питање, страна 38. је негирао да је разговарао, да је саслушан у предкривичном поступку у полицији. Ја прихватам да записници саслушања, обавештења који су прибављени у предкривичном поступку у полицији не могу да се употребе као доказ, али ти докази су у списима. Ја сам добио, имам, мени је суд уручио те доказе. Ти докази нису издвојени. Ја сам предложио да се ти докази изведу у смислу као исправе, а не да се на њима заснива судска пресуда, у смислу да оно служи као сведочење, него да се доказује да је он саслушан у полицији и да је његов исказ лажан, у смислу да није саслушан у полицији. У списима има те две изјаве које нису издвојене, дакле оне су саставни део предмета и то изјава од 13.12.2001. године у просторијама СУП Крагујевац, Службена белешка, обавештење примљено од грађана од СУП Ђаковица у Јагодини од дана 01.11.2002. године. Те су изјаве од по три стране, дакле, негирање да је саслушан од стране полиције је лажно и то доказује апсолутни недостатак, недостатак кредибилитета овог сведока, кључног сведока оптужбе. Када је овај сведок саслушан код истражног судије он је рекао да су припадници УЧК имали су неку ознаку која изгледа као неки коњ, да би на главном претресу, дана 20.12.2005. године рекао да су имали црвено-црну заставу са орловима, те је негирао да је код истражног судије рекао да су имали насликане неке коње. Када је описао собу у подруму једном је рекао да је било тепиха, да би то касније на страни 41. негирао. И, такође, једна битна околност, када је описао Зифу код истражног судије, рекао је да је он добро развијен и да је његове телесне конструкције, да би на главном претресу од 20.12.2005. године на страни 43., каже да је био мршав.

Кључни сведок овде оптужбе је такође госпођа Тафа Софија која је 10.09.2004. године код истражног судије рекла да су је силовали и гурали унутра и затварали врата и овај мали који се види на слици, он је веома опасан и рекао да ако се не скидаш, убићу те и са собом је имао нож и пиштољ, да би на главном претресу рекла да је на столу ме је ставио он, он ме је силовао, пред свима, пред мог мужа, пред мог стрица, пред другима. Није имао нож ни пиштољ, не сећам се. Негира да је, дакле, оно што је рекла код истражног судије, да је силована у хотелској соби. Уопште код истражног судије није спомињала да је силована пред свима, пред свим осталим присутним лицима а што је рекла током главног претреса. Такође код истражног судије је потврдила и рекла да су дошли по њу, дошли су пешке и стајали су мало време и тада смо се враћали, били смо пет особа, да би на главном претресу рекла да су дошли са два аутомобила. Код истражног судије је рекла да не познаје Гзима Зећирија, пошто он станује близу Ређ Шаље, али он тада није био са нама, по други пут. Гзим Зећири тог дана није био, каже, са њим, да би на главни претрес

дана 20.12.2005. године рекла да Гзим Зећири, брат Љуље је био са нама, али са именима не знам баш добро. Такође, код истражног судије дана исто `10.09.2004. године је рекао да су били само пет сватова и онда да би на главном претресу рекла да не зна, она не зна колико их је било ту, дакле, види се да она уопште је неискрена и тај проблем што сам малопре рекао око језичке баријере, барем код ње не постоји.

Исто ми се чини да ова главна сведокиња ове оптужнице Афијета Зећири има изузетно великих разлика између оног што је дао код истражног судије и током главног претреса и што се тиче возила, на начин како су дошли пешице или возилом, да би на главном претресу рекла да су дошли једним малим трактором и враћали смо се пешке. Тако да сматрам да и ова изјава ове сведокиње која је саслушана током главног претреса, није употребљива и не може да се утврди ни једна значајна околност, имајући у обзир да ова сведокиња каже нешто што битно се разликује, у битним чињеницама у односу на главни претрес.

Сматрам да исказ Хуснија Рамоџија није ваљан, обзиром да овај сведок непосредно ни једну околност не зна. Он говори чак неке ствари које апсолутно, он је између осталог рекао да он живи у неком, у Ђаковици име махале које нема везе са оптуженим, које нико други није рекао и која, то насеље од насеља где живи овде оптужени, где је живео, имају изузетно и просторну дистанцу и немају везе једно са другим.

Сведок Газменд Круезиу, он не потврђује да је Ређу видео убијен и видео одећу на њега. Што је у противности са исказом овде оштећеног Бедри Шаље, који у свом исказу је рекао да је он након што је пуцано на њега, што је скочио у реку, да је остао води три-четири, два-три сата и након што су се ови повукли, он је отишао код свог брата, видео да је убијен и од њега скинуо панталоне, фармерке и блузу. Дакле, овај сведок у том делу исказа је непоуздан или је непоуздан сведок овај Ређа што смо и истакли.

Што се тиче исказа сведока Керши Мехмета његов исказ сматрам да је искрен и јасан, он није потврдио наводе оптужбе, већ је, мада је сведок оптужбе већ одбране оптужбе. Иначе, прича Бедри Шаљи да би наводно требало да му се направи кућа, Бедри Шаљи и Љуљи некаквој, да му опрости Антону Лекају је потпуно нетачна, неуверљива и измишљена од стране ових сведока који су се противили исказима сведока Керши Мехмету. Да има могућности породица Антона Лекаја би направила кућу себи. Она дан-данас нема кућу и живи у туђим кућама и зградама, својих рођака и сродника, тако да она апсолутно нема никакве материјалне могућности да би направио кућу. Исказ сведока, само је несхватљиво, неприхватљиво је да он нуди, да њему гради кућу у Ђаковици када сам сведок Бедри Шаља и остали сведоци су рекли да неће да се враћају због настале ситуације на Косову.

Такође два пута је саслушан сведок Раме Мехметај који је сведок препричава приче сведока који су непосредно саслушани током истраге и главног претреса. Тако да, у том смислу, овај исказ по мом убеђењу нема доказну снагу. Наиме, зашто би он причао приче сведока, када ти сведоци на основу за које он препричава причу, већ саслушани пред овим већем и били доступни суду. Међутим, он је доказивао неке недоследности сведока Бедри Шаље, па је суд извршио суочење, тако да сматрам да само у том делу, касније Бедри Шаља се повукао, у том делу је то сведочење значајно.

Даље, ја сматрам да судска пресуда не може се заснивати на исказу сведока Асиме Краснићија, која не може да се сети у ком месту је речено да је убијен, да има петоро деце, да не зна којег су узраста његова рођена деца. Овај сведок као сведок

Рапе Мехметај иначе препричава причу коју су причали Љуља, односно сведокиња Афијета Зећири која је саслушана пред овим већем.

Иста ситуација је и са исказом сведока Антигоне Бахтјари, који је унео конфузију у овом процесу. Она наводи да је Бедрија рекао њој да је његовој породици, да су на Ређу пуцали и један и други, и Зифа и оптужени, што је ван сваког контекста осталих препричаваних догађања које су објашњавали ови сведоци, које прича Бедри Шаља.

Што се тиче сведокиње Тафа Ајмоне, битна је само у делу, да је она после видела Шабана Баљаја и да је потврдила да није видела повреде у прстима, што данас оптужница инсистира и исправља у смислу, да је он повређен, да су му одсечени прсти. Дакле, исказ ове сведокиње је битан само у том делу.

Сведоци као што су Зиза Шаља, не могу да имају никакву доказну снагу. Она не зна где је рођена, не зна ни које године је рођена. Када му суд саопштава права и обавезе и када му чита текст заклетве, она каже, ја то не разумем. Дакле, ова сведокиња је незаклета сведокиња и не може се на њој заснивати судска пресуда и такав исказ не може служити као доказ у овој кривично-правној ствари.

Ситуација Силване Шаље је идентична и она није полагала заклетву, како закон прописује. То се да гледати и утврдити на основу транскрипта са суђења када је она саслушана као сведока.

Стога, ова два сведока, њихова сведочења као мањкава нису подобна за неку анализу и невалидна је и неупотребљива.

Дакле, на основу изведених доказа није доказано да је оптужени извршио радњу извршења која се њему ставља на терет. Чињеница да Бедри Шаља је дао у предкривичном поступку, у претходном поступку, током главног претреса неке исказе који су оптужујући, али он колико год пута је саслушан, више од шест пута, никада, ама баш никада није причао идентичну причу. Претендовати да је његов исказ неки ваљани доказ, је тотално неодрживо и неприхватљиво, поготово када се ради о оптужници, то је тако озбиљно оптужење.

Са друге стране, постоје необориви докази и да је у овом главном претресу доказан алиби. Ја прихватам у том делу исказ, навод из завршне речи колеге Тужиоца, да Кристина Лекај и Петрит Лекај, евентуално могу бити пристрасни, у смислу да покушавају да олакшају ситуацију овде оптуженог Антона, обзиром на њихове родбинске везе. Међутим, алиби чврсто, јасно, децидирано, без икаквих дилема утврђује Авни Даути, Марк Тући, Целал Комони, Силе Ибер Хасај који су лица из Албаније и са ким се овде оптужени видео само током ратних догађања на Косову током априла, маја, јуна и јула 1999. године и од када више никада није имао никаквих контаката и ја као бранилац, покушавајући да докажем овај алиби, изузетне проблеме сам имао да наиђем на те сведоке, док смо их привели у Приштини да би се саслушали, а она историја око саслушања и тих проблема, суду је већ познато.

Дакле, на основу ових чињеница сматрам да нису се стекли услови за примену Кривичног Закона.

Што се тиче самог оптужења, што се тиче дела правне квалификације дела и Кривичног Закона, овде оптуженом се ставља на терет да је извршио кривично дело из чл.142. став 1 Основног Закона, Основног, кстичем намерно, Закона, Основног Кривичног Закона у вези са чл.22. Основног Кривичног Закона који је у примени у Републици Србији. Дакле, још једном истичем да то дело не може да постоји, јер је тај, што се тиче правних квалификација дела, мировни споразум закључен

09.06.1999. године, Кумановски споразум, када је потписан, престале су правне, чак и пре тога су престала ратна дејства. Такозвани ратно право које прописује, које регулише, које је Женевском конвенцијом односно одредбом чл.142. став 1 Основног Кривичног Закона је, не може се применити у условима када није било рата. Јер, такозвано ратно право може се применити само у условима рата, фактичког рата, значи, али и на Косову познаваоци прилике знају да су ратна дејства престала још од раније, пре него што је закључен Кумановски споразум, када је прихваћен мировни план Ахтисари-Черномирдин.

Дакле, на основу свега, сматрам да је правна квалификација дела неодржива.

Госпођо судија, ја сматрам да је ова оптужница, што се тиче евентуално и под претпоставком да су доказане чињенице које се овде у оптужници стављају на терет овде оптуженом, сматрам да не може да стоји, да је извршио кривично дело из чл.142. став 1 Основног Кривичног Закона, које је забрањено казном затвора од најмање пет година до четрдесет година. Имајући у виду да Ви знате да је у време извршења кривичног дела била прописана још тежа казна, међутим, Жабљачким, такозваним Жабљачким уставом је скинута смртна казна у бившој СРЈ, односно касније Србије и Црне Горе и промењено као алтернативно са казном затвора од двадесет година. Имајући у обзир да је оптужени у време извршења, наводног извршења кривичног дела био млађи пунолетник, њему не би се могла изрећи смртна казна ни по ранијим прописима. У тој ситуацији остаје евентуално, он би могао бити забрањен казном до 15 година, а у сваком случају, суд ће, ја се надам, да по службеној дужности, да примени опште начело кривичног права, да се оптуженом примени закон који је за њега повољнији, блажи, а тај блажи закон је бивши Закон, Кривични закон СРЈ.

Ја бих се осврнуо још и на одлуку о казни, јер господин Тужилац истиче да у радњама оптуженог није нашао ни једну, ама ни једну олакшавајућу околност, а ја сматрам да и под претпоставком да стоје обележја кривичног дела и под претпоставком слободног судијског уверења да у радњама оптуженог ипак стоје обележја кривичног дела, што по мом дубоком убеђењу то дело није извршено, треба имати у виду да се ради о једном младом човеку, да је тај инцидент који је имао после извршења овог кривичног дела ништа не доказује. Дакле, каснији живот од времена када се примењује, када се њему ставља на терет да је извршио кривично дело, није битно што се тиче одређивања одлуке о казни, а то се ради о једном инциденту који је он био оштећен, али силом неких прилика он је ипак тамо осуђен. А ово што је приведен до полиције, што је он издржавао и себе и породицу, продајући цигарете, а то је, нажалост, општа појава у целој бившој Југославији и ранијој и садашњој, да људи опстану на начин како могу да се сналазе, а сматрам да никакав криминал није да се продају цигарете и да поводом тога је био приведен. Тако да најблажом могућом казном, евентуално, уколико сматра да је он крив могла би се постићи сврха кажњавања у смислу опште, у смислу одредаба Закона о кривичном поступку у сврху кажњавања.

На крају истичем да, што се тиче трошкова овог поступка, предлажем суду да уколико буде, евентуално, он осуђен, да се он ослобађа трошкова кривичног поступка и судског паушала, имајући у обзир да је он из изузетно сиромашне породице и да нема апсолутно никаквих средстава.

Коначно, мој предлог овом већу је да оптуженог ослобађа од кривице, обзиром да кривично дело које се њему ставља на терет, није доказано. Хвала.

Оптужени Антон Лекај у завршној речи изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, угасите Ваш микрофон.

АДВ. ТЕКИ ВОКСНИ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени нека приђе пулту. Сачекаћемо пар минута да Тужилац стигне.

АНТОН ЛЕКАЈ: Могу ја, госпођо судија, да ти вратим ја, можда ти треба некада. Ово је нешто што није тачно, знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АНТОН ЛЕКАЈ: Можда ће да ти треба за неки поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АНТОН ЛЕКАЈ: Поштовано судско веће, ја прво што имам да дајем за завршну реч, ја Антон Лекај, прво што имам да изнесем за завршну ријеч, ово писмо посвећујем свим жртвама рата у бившој Југославији, а посебно жртвама због којих се ја данас овде теретим. Са поштовањем свим породицама, а посебно Радету Гаговићу, Ређи Шаљи, Бајрама Краснићија и Звездана Љушаја и ако ме сматрају као злочинац, дајте ми бар да изражавам бол и жаљење свим.

Ја знам да ћу се овде можда прогласити кривим, али како нека буде та судбина, ја иако сам жив у притвору или у затвору, ја ћу да истражујем овог случаја који се данас теретим овде, до краја, а некада ћу да изнесем праву истину ко и ко, ко и ко је радио злочин. Значи, још једном пред судским већем жалим због све жртве иако никада нећу ни да признам да сам то чинио, нити да се извињавам неком од њихових породицама, али жалим бол свима пошто их сматрам да је то болно када изгуби свако некога од породице. То сам имао прво шта да кажем.

Друго што имам да кажем, данас што је дао промене овде господин Тужилац, мени није јасно сада овде изађе да одсечене му прсте Баља Шаљи. Да ли је то неки нов сада или Баља Шабан, овде пише Шаљи, само да сазнам, то бих хтео прво да сазнам. Другу примедбу на ово немам. Ја ћу да почнем овде неке контрадикторне, почећу од Хуснија Рамоџија који је био први сведок мислим на главни претрес.

Исказ Хуснија Рамоџија дат пред истражног судију господина Милана Дилпарића, датума 07.09.2004. године, Антона Лекаја звани Пинђо кога не знам непосредно, већ сам чуо за њега да је мали и дебео, а на главни претрес је рекао пред већем 20.12.2005. године, да не зна пошто сам живео близу њега. Значи ово је прва контрадикторна, а на друго нећу да се, значи да се изјасним на друге контрадикторности што је такође потврдио да сам се дружио са Арбеном Шкупијем, звани «Зифа» пре рата. То питање је подвргнуо и Слободан Ковач који је, значи, бивши агент, који је дао овде испред суда, који зна ко су Арбен Шкупи, ко сам можда ја, ко је он, али зна, он је потврдио да ме није видео никакав контакт или може да зна или нико у Ђаковици. Ја Вам признајем то. Он као полицајац или тај може да зна или нико.

Са тога, поштовано судско веће, ја нећу да пишем све контрадикторности овог Хуснија Рамоџија, пошто знам да није потребно да одузимамо много времена, али против овог сведока потврђујем и дајем моје мишљење, пошто два пута је дао код истражног судије, значи, мени је жао што је професионалац господин Милан Дилпарић, можда и није професионалац, али како сам га видео и читао у очима, ја

признајем да је професионалац, али мени ми је жао што је дао два пута да се саслуша, пошто први пут када је знао да је дао један на други начин исказ, а други пут на други начин исказ, он као професионалац је требао да му каже, господине изађи ван, као што чине и друге истражне судије, међународне, мислим, не спомињем Албанци, пошто нисам имао. Против овог сведока поднео сам кривичну пријаву надлежним органима Таковице у суду у Пећи због лажне изјаве и због других ствари где може бити и упознати ови органи, ваши органи суда када дође време преко УНМИК или суда Пећ, како буде дошло време, пошто ја истражујем неке ствари као Рам Мехмети, ја ћу да изнесем пред овим судом још неке слике и видео касете и неке ствари против овог сведока. Зато ово сматрам неважећим, само је изгубио време.

За породицу Гаговића као сведоци оштећени што су били овде Рада Гаговић и Миладина Гаговића ја сматрам да сваки близак од њихових рођака има право да прати суђење и да гледа овај поступак и да сазна судбину њихових најближих као оштећени, имају право да знају ко је убио Радета и на који начин и ко је умешан у то и да се сазнаје иста права, пошто припадају најближима његова породица и зато сматрам као сведока супругу Радета, тако и брата, ја опет изражавам жаљење са њима и што брже ја бих хтео да излази истина ко је убио Радета и на који начин. Пошто се овде, Ви знате врло добро, Ви сте госпођо судија, од почетка водили све овај поступак, ја сам био једини био овде у овој клупи, а једини у мене су указали на кажипрст, значи, а други су означавали као сељаци. А ја када га тужим некога, ја не могу да кажем да била госпођа Оливера Анђелковић, на пример, Оливера Анђелковић, а други су били сељаци. Пошто у Таковици, Таковица има 150.000 грађана, али могу да се упознају са друговима, пошто је такав град, гледа друге ствари, туђе ствари, а врло се добро упознају сви.

За сведока Газменда Круезија, Газменд Круезиу на главни претрес 22.12.2005. године сведок Газменд Круезиу оптужио ме је с кажипрстом мене, а никада видео није, а никада чуо моје име није. Само је употребио реч, оптужени и Зифа, на то што сте и Ви на два-три пута већ обратили пажњу. Он је потврдио да Ређу је видео, убијен и видео сву одећу на њега. Значи, после два дана када је отишао у место догађаја и то је подвргнуо исказ Бедри Шаље, да је он скинуо одећу те ноћи, после три сата како је рекао он. Он је истакнуо и после три ноћи он је истакнуо да је остао у воду и две недеље. Верујте ми риба сваке ноћи када буде пре мрака, скаче по једном, барем изађе вани опет, улази у воду. Не може, а камоли човек две недеље у води. Сведок Газменд Круезиу је потврдио да је сам он отишао на место догађаја и Мет Шаља није био са њим, због разлога као је издао, нисам ја овде потписао, пошто нећу да Вам узмем пуно времена, пошто сте упознати и сами, оповргнуо речи Шаља Бедри да је био и виђао његов брат како је рекао код истражног судије.

Сведок Росанда Кабаш, иако није предложена на оптужници ова сведокиња, иако нисте ме упознали да је дао изјаву код истражног судије, то Вам кажем озбиљно, адвокат ми је рекао да је дао ова сведокиња код истражног судије изјаву, пошто знате колико времена сам имао, добар дан-довиђења, у Централни затвор и оде двадесет минута. Са њим сам причао да ли је сунце у Таковици или није, ништа друго. Можете да гледате тамо, можда су саслушивали. Ипак, овај је дао код истражног судије, а ипак ја нисам био упознат са тим, ипак на главни претрес његова изјава била је лажна, у сваком контрадикторном случају понашао се агресивни и вређао и сметао је што ме брани господин Бокши, назвао га је продатим и суд му је допустио, судско веће допустило да предложи да ли ја могу да причам на мој

албански језик или да ли ја не могу да причам на албански језик. Ја сматрам да могу да причам на албански језик, то није проблем, али сада причам и на српски. Мени не смета, ни српски. Овде немојте да мислите да сам ја био припадник ОВК и не волим ја да причам на српски. Ја нисам имао са ким да причам због околности, али волим и српски и признајем тај језик и моја породица, знају и боље од мене други, знају боље. Ја сам сада научио ћирилицу овде, сада сам научио све. Нисам знао ја шта је. Овој сведокињи му је сметао одећа и фризура, такође рекла је да ме гајите, а ја лично могу да кажем да са боранијама и грашаком мене не може нико овде да ме гаји. Гају ме паре, моје паре у кантини. Лично могу да кажем да ова сведокиња је једном пута је рекла пред већем да неће да даје име те католкиње, значи католкиња, Албанка, неће да даје име, ко му даје информације, али ја то знам, имам информацију да није католкиња, али је католик, мушкарац, а има добре везе са њом. Дошао је неколико пута овде због личних документа и спавао код ње, враћао се доле и дао код ње лажне изјаве и припремљено, а она шта је видео код његовог брата шта му се десило, то мене не занима, не узимам ја одговорност, пошто судско веће му је дао да прича још неке ствари, да сам украо видео, украо виски, украо цигарете. Сада ћемо све овде рећи, то ћемо све да ставимо у папир. И зато овог сведока сматрам да није дао никакав исказ. Дао исказ за свој случај. Ја да знам нешто, ја овде пред судом могу да кажем да овај, овај, овај урадио ово, ово, ово и зато сматрам да овај сведок треба да се удаљи, да се његова изјава из списка, ја сматрам а Ви сте, Ви можете да одлучите на то.

Сведок Крши Мехмет је рекао истину, иако је био под притиском, пошто сам врло добро посматрао тог човека и оповргнуо оптужницу и зато мислим да је третиран на другачији начин као издајник, а имам утисак да Ваше органе, можда су га и судили, а овај сведок добровољно дао тачан исказ, нико није му претио, нико није му рекао ништа, ако има неко прислушкивање телефона да му је претио нико, неко или отишао тамо, као што су писале неке медије, ја хоћу одмах да признам, да кажем, јесте. Ја сам Албанац, да признам нешто, ја признам, када не признам, то значи да није то моје. Знам да су му претили и овде док је био, а оно што се тиче кућама, што је спомињао овде пред судом, ја не дам да ме тужите и за то сто људи, ја никога не плаћам кућу, никоме не радим ни једно стакло да му ставим. Само ставим заклетвом и идемо, или да ме убијете, или да убијем, а никоме не замолим да ми опроштава, овде пред судом. Не пред судом, па камоли и код куће да ми дође, да ми каже, направи ми само пола купатила, ја ћу да ти дајем руку и да ћутим, ја ћу да кажем, не. Ја сам Албанац, а друго сам пореклом из села Зим, то значи где лажи и канун Дугађинија.

Сведок Рам Мехмети, све што је причао било је рекао и казао и не би било фер њезина изјава да буде доказ. Прво, у град Ђаковици током рата није било могуће да ради аутопрање, то можемо да потврдимо, да узмемо сву војску која је радила тамо, људи имају, госпођо судија, и снимци шта се десило у Ђаковици, али неће можда да дају, људи имају или неће да дају због неких других доказа и не верујем да је имао он аутопрање у том, у том времену, да се ради аутопрање, бацају се бомбе НАТО, војска по кућама, цивилним кућама, по црквама, значи сакривени. Ви сте имали тамо млади људи који нису хтели да иду да погину, али су били приморани, али су се сакрили. Ја признајем, нисам никада својим очима видео једног војника да је пуцао у цивила или малтретирао, а за полицајца нећу да причам, пошто знам, знам, али могу да кажем да овај сведок организатор је сваке ствари што се дешавало овде. Када је било суђење, госпођо судија, ја сам био тамо, док сам испитао сведока

овде, чуло се, док је причао у ходник са оном Бахтјари, док је причао, све сам чуо, а видео сам како организује. Онда се састао са Слободаном Ковач, баш тог дана када је дошао да сведочи, признао је и Слобо Ковач, а отишао на више наврата, отишао у МУП Јагодине, те се састао, а знам да припрема и неке ствари где могу да буду и људи ликвидирани од моје породице или може да буде и овај, може да буде, не дај Боже, сутра и ликвидирани он. Знам све, а овог сведока против њега, поднео сам кривичну пријаву СУП-а, значи не СУП-а, али полицију тамо, СУП, значи у Ђаковици и у Пећ да се овај сведок чим улази у Косово, да се ухапси и онај други, јер сматрам неваљаним сведоком и одмах да се суде за лажно и ширење лажне изјаве, као организатор освете, ако је имао неки дуг тамо на Косово, побегао због дугова, новца, неке, не може сада да узме. Ја, хвала Богу, не могу да забраним никоме да отвори неку организацију за то, то је добровољно што ради он. Ја нећу да се мешам у његове ствари, али не може да поступа на такав начин да долази и да каже са прстом овако. Ја жалим због овог суда што је потрошио толико средства да долази човек из Подгорицу, али ја сматрам да овог сведока тужбу сам поднео против њега и он тужи мене, ја ћу тужити њега, али ја нећу да тужим као што је он мене тужио на осветнички начин преко медија, преко сва средства, значи, до УДБ тамо, пошто још постоји УДБ бившег режима у Јагодини. Ти људи су, значи, није се променило ништа. Када би се променило, ја знам ко су ти људи, знам и многе полицајце, знам, али и многи полицајци познају мене, али боје се да долазе овде. Врло добро ме познају.

Изјава Тафа Ајмоне, госпођо судија, на главни претрес, Тафа Ајмона што је потврдио и мој адвокат овде, видео сам Шабана Баљаја, без икакве последице и нема ништа од повреде, нешто је знаш, озбиљно, као што је потврдила његова кћерка да су му одсечене прсти. А јуче је променио исказ, значи не познаје по имену. Значи за неколико пута доведе у сумњу и сва његови речи, да долази још један пут овде, може да каже, заборавио сам и моје име. Сваки је трпео ратне догађаје, сваки је трпео све, али када гледа један филм, као што је на пример «Титаник», да гледа три пута, ја могу да ти објасним, госпођо судија, да видео сам како се топи овај брод, како је скочио онај тамо, тамо и тамо. Значи, трауме су другачије, ја схватам сваког човека, може да оболи душевно, али то што види, то може да каже све, а не контрадикторно по десет пута. Ако сам ја правио овде испред овог суда неки конкрадикторни, ја кажем, да, правио сам. Изволите, посматрајте и тог дана када ми дајете пресуду.

Такође потврђујем да и Тафа Хамза да се Хасан вратио се кући жив са малим повредама. Значи, са малим повредама, није спомињао да је имао неке од цигарете, као што је закључио он, други сведоци.

Закључак сматрам да сведок Тафа Ајмона и Тафа Хамза као родитељи кћерке, имају право да саслушају и прате све догађаје у овом поступку, али њихове исказе у претрес не може да буду доказ, али у сваком случају, нека закључи судско веће.

Ја дајем само моје мишљење овде.

Изјава Слободана Ковача – сведок Ковач истина да ме је познао и све што је причао јесте истина, али само једно, када ме хапсио, није ме познао као Пинђо, већ као Антон Лекај и једва ме, једва нашао један докуменат да ми мене разазнаје моје име Антон Лекај, пошто ја нисам био никада исписан као држављанин Србије, никада. 3004. можете да потврдите, ја сам писан овде у УНМИК полицију, када сам узео личну карту, ја сам тада из Хрватске сам отишао тамо у Шибеник, узимао документацију и отишао и први пут сам био уписан у оној књизи, рођеној књизи, како се каже, а никада нисам. Једва су нашли и то дао сам им ја један документ

Хрватске, чим су га видели, добио сам батина, врло добро знао Ковача, али нисам хтео ја да кажем. Он ме и батинао и то испред очима Цамовића, директора полиције. И пре рата као што је потврдио овај Слобо Ковач, сведок као сведок овде, иако је имао статус полицајца у судници, мислим да и председник када дође, треба да буде грађанин. Ковач је потврдио да је Зифа имао друштво са браћом Божић. Мене су се мешали ово презиме, пошто да Вам кажем, мислим, али они су синови Росанда Кабаш. Росанда Кабаш треба овде да зна ко је Зифа врло добро и да зна пред судом да каже, да, спавао, дружио се са мојим синовима и био у затвору са њима и крао са њима. Њихови синови, нећу да изјавим нешто, али имају неки случај у цркву за неку пљачку и силовање, неке часне сестре.

Такође и изјава Братислава Ћосића, мислим да он што ми је било битно овде, што је признао сам своју, добровољно је признао да човек који ради за криминалистику, значи за полиграфисање и за то, отишао да патролира у надимак Чабрат, где су убијени цивили, где су нађени у Батајници и тако даље и тако даље, да не уђем. Он, хвала што је признао да је био на том месту, а ја никада нисам био. А волео бих да будем и да би се видео са њим. Пошто човек који ради криминалистичку, отишао да патролира у надимак Чабрат. Кога да патролира? Да долазим ја са Косова да патролирам у Београду, да ли је то чудо, да ти дођем ја од куће да кажем, дошао сам ја овде да вас контролирам. То је моја кућа, моја ствар, а овај је учествовао, признао, учествовао у рат, можете са њим добровољно да се узмете са њим.

Предајем писмо, ово писмо ћу да предам и писмено судском већу.

Сведок Тафа Софија, да код истражног судије и на главни претрес 20. децембра 2005. године. Код истражног судије је рекао: тај који је на слику силовао, само једном. Када су ме силовали унутра у соби, значи затварали врата, а овај мали који се види на слици он је био веома опасан и рекао ми: ако се не скидаш, убиће те. Са собом је имао нож и пиштољ. На неко питање што му ставили Ви, госпођо судија, сада се не сећам, мислим Ви, није признао да сам имао ја пиштољ, није се сетио да сам имао пиштољ и ножеви или нешто друго. А на главни претрес, на то исто, да, на сто су ме ставили и он ме силовао и упропастио, пред свима, пред мог мужа, пред мог стрица, пред свим другима. Није имао нож ни пиштољ, не сећам се. Негирао је да је рекао код истражног судије да сам је силовао у хотелској соби. Значи, уопште код истражног судије није спомињао да је силована испред свима. То озбиљно, то сте рекли и јуче сведоку, то не би пропустио Милан Дилпарић, да Вам кажем. Можда, можда, али како сам ја приметио, током испитивања не меша се у неке ствари, политичке ствари, не даје да се дају таква питања, али мислим да је професионалац. Али, мене ми је жао, ја сам хтео да Вам кажем и Вама, госпођо судија, да зовете овде иако је господин истражни судија за ратне злочине, да га зовете, да га питамо које је истина. У тој прилици смо дошли да затражимо и то. Код истражног судије је рекао, ја познајм Гзима Зећирија, а тога су помињали и господин Бокши, да. На сватовима смо били само пет, код истражног судије је рекла. На главни претрес је рекао, не знам стварно тачно сада. И мама ми је рекао, знаш, и они причају за себе. То се види да је на Ваше питање је рекао, да, били смо десет, девет, десет и следила су и два, три питања баш на том случају. У једном су ме враћали од спрата, код истражног судије је то рекла, на подрум. Ређа није био више ту. Мој стриц ми је рекао да је он покушао да побегне са прозора, али ухватили су га и одсекли главу и бацили у воду, који је био близу хотела «Паштрик». На главни претрес на то питање мене, само ми је дао то, да тако су му причали и то није истина.

Ово сада каже и Љуља. Значи, није се изјаснио, а јуче се изјаснила на то питање и климнуо главом, да, тако је. И Љуља у ходнику овде, значи 20.12.2005. године рекла му је, али то нема уопште везе и немој да погресиш, немој тако да причаш, није то истина. Значи, сведок долази овде и нама каже, пред судским већем, само да имате у обзир. Ја кажем, ово је моје мишљење. Ја нећу ни да Вам кажем да тако треба да буде. Ви знате, Ви ме судите, Ви радите сада са мном шта год хоћете, само немојте да ме стрељате. То није истина, рекао је, а да су, значи да су њих двоје, она признала да су њих двоје причали овде у ходник и она дође овде добровољно, значи.

Могу да кажем код истражног судије је рекао, могу да кажем да тај који је на слику био, је међу њима када су нас зауставили, када смо пошли из куће мог стрица, рекао, идите код Слободана Милошевића. На главни претрес, то питање, госпођо судија, Ви што сте ставили то питање, да, у хотел сам рекао, идите, да сам ја му рекао у хотел, идите код Слободана Милошевића и не спомиње оно што је рекла код истражног судије. На неколико наврата је избегао.

Сведок Тафа Софија спомињао је на главни претрес, Шабану одсекли прсте и видела. Ја сам на неколико наврата овде сада, како посао, сада је дошао овај Јоаким Рикер, да се утврди да су овоме човеку, ако има тај човек, прстове на руке, ја могу да га тужим и тужила сам. Одмах ћу поднети кривичну пријаву против господина Тужилаца, пошто овде се пише у јавности, Антон Лекај је секао, направио све то, ја волим да знам. Можда ја бих могао и мог адвокату да му кажем, иди провери овог човека, али није отишао, није потребно ја. Ви ме судите овде, Ви ћете да буде одговорни за све истражне радње и све што треба да се предузима. Ја сам већ уважио неколико пута, два пута да овде, да се изврши овај увиђај тог човека, да ли има тај човек, а данас овде у списковима Тужилац је ставио да су му одсечени прстови. Значи, да имамо у виду овај данашњи дан, папир, можда нам треба. Ако човек изађе да има прсте, то ће да буде друга песма. Само одштету ћу да тражим, ништа више. На кантину да ми баците милион ЕУРА и ништа друго. Не могу ја да га тужим некога док ја са мојим очима не видим. Мени ми је жао, госпођо судија, ја сам млад, можда не знам да се понашам као Ви, пошто Ви сте завршили факултет, завршили све, али верујте ми, и мене ми је болно ово, да, ево данас ја видим ово од јуче сведок не зна му ни име. Прво му зна име, онда му не зна ни име, данас Тужилац ставља већ мени у оптужницу и ставља овде да су му одсечене прсте. Нема новинара, хтео сам да им кажем, нека пишу то. Не заборави, писали су на многи начин и третирао сам му, био сам третиран у притовр. Ви знате који су тамо и све, добацивали. Једини сам ја тамо против притворених ОВК, а Срби на Косову имају Косовску Митровицу, а тамо су заједно. Имају другачији начин. Ја не мислим да неко мене неки чувар да мене малтретира, то и никада нисам рекао. Једном је рекао, стави ухо овако, то је решио проблем, аутоматски управник, али је имао притвореника који су му убили мајку или децу или некога на Косову, у туђим, значи сада државама, мислим, направили ово. Ја сматрам да овог сведока судског већа да узме на обзир и његов исказ, значи, када сам ја испитан, ја нисам дао исказ у Лесковац, када су ми прочитали извештај који је направљен од МУП-а Ђаковице, господин Дилпарић, тамо је био и Тужилац и мој адвокат у Лесковцу, писао је на том извештају да је први силовао Рамуш Харадинај, значи одмах после пет дана, имам отцепану ту што су писале медије, да је Рамуш Харадинај први ушао, силовао младу, а онда по реду, ја сам био други, ја сам био други и тако су ставили. То су мени прочитали у Лесковцу, после пет дана ја сам то читао, значи овде. И овде ова сведокиња је потврдила да не познаје Харадинаја. Познаје неки Јашари и почео мало да објасни ко

је тај Јашари, значи, сведок који се помиње по новинама, по медијама, а и по свим, свуда се помиње, да је Харадинај прво силовао малолетницу. То овде је оповргнуо значи и на оптужници и на све овде сведок Тафа Софија, не познаје Харадинаја. Показали сте му слику, имао је могућност као и сви остали да виде на телевизију, пошто задњи пут је имао као рекламу, као «Меридиан банка» сада, рекламу, тако је имао, иди, дођи у Хаг, долази политика, не политика, разумете, а сви су могли да га познају у слици. Али она је потврдила овде, не познаје. Значи, не познаје ни Бесима Бистражинија, не зна ко је Рамбо, овде Бедри Шаља не зна ко је Рамбо. То ћемо чим дође ред и то ћемо. Значи он не зна ко је Хекуран Хода, који се спомиње овде у оптужници. Ви сте показали овде испред нас слике Арбена Шкупија «Зифе», показали сте слике Бесима Бистрижинија и није познавао. Значи, ја бих молио суд да има у виду да ова сведокиња не због трауме, а зна све. Када зна све, сведок може када дође добровољно овде да сведочи и седне, мислим да Тужилац није му ставио ни истражни судија аутомат да причају. То нису ни мене. Ја бих могао сада да кажем, да, ставили су ми пиштољ и рекли, причај ово, причај ово. То су бесмислице. Ја не радим такве ствари као други. Мене су ме испитали на демократски начин, чак су ме чистили и кафом, да не заборавим. Са овим сам завршио са сведоком Тафа Софијом.

Нећу да Вас држим баш много. Значи да имате у виду да није познао ни Харадинаја, ни Бесима Бистражинија ни Арбена Шкупија. За Хекуран Ходу не могу да кажем, али није чуо за њега, али не могу да кажем, пошто нисте ни дали слику да види, знаш. Када би имао слику, можда би га познао, онда не би причао ово.

А за Бедри Шаљу имам, значи, то је прочитано, по младу када су пошли на неколико аута, значи то нећемо да идемо, пошто је мој бранилац спомињао то. На главни претрес је спомињао, то је Арбен Шкупи, код истражног судије, извините, «Зифа» одсекао уво и ставио то парче мом брату Ређи у уста, «Зифа», значи, код истражног судије. На главни претрес, то је био Арбен Шкупи, име и презиме је спомињао, можете да гледате и у списе. Ту је био, он је откинуо уво том Радету, он је дао мом брату у уста, то парче, а касније сам нашао прилику и макнуо то парче и бацио доле. Антон Лекај у том прилику, у том тренутку, извините, није био ту, али је била једна жена коју не познајем и један крупнији човек, корпулентнијег, кога, такође, не познајем. Касније када је спомену Бистражини, рекао, ех, он је рекао управо тај кога сте сада помињали, Бистрижини је одсекао уво Радету. И негира да је код истражног судије рекао да је «Зифа» откинуо уво Радету. Ако сте том приликом два пута сте му рекли, Ви сте рекли овако, не овако, он је опет негирао. Током суочавања са сведоком Афијетом Зећири 21.12.2005. године, мењао исказ и рекао да Зифа, Пинђа, у том тренутку су били ту они обојица. Само су они могли то урадити, само њих двојица су били, значи, мењао исказ на неколико наврата. Када је питан 06.06. мислим, када је последњи пут, не овог пута, 26. јуна 2006. године, рекао је за случај Радета је рекао три верзије, три верзије током, већ током тог дана, а на крају је рекао, за њега не могу да кажем, пошто није био ту, пошто је био са младом у соби. Значи, да имате то у виду, госпођо судија, то је 26. јуна, извините, није 06.06.2006. године, пошто три шестице не волим баш много.

Код истражног судије је рекао, мене су силовали што Пинђа ми је ставио полни орган у уста, а Зифа у анус, а на главни претрес на питање које сте ставили Ви, госпођо судија, а мене су силовали његови другови. То су били неки сељаци које ја не познајем, личности које ја не знам. После је рекао, лично Зифа ме силовао, а за Пинђа нисам сигуран. Касније је рекао, они су имали прекривено лице, а затим

нисам сигуран за Пинђа. А касније је опет рекао, потврђујем да су само њих двоје то урадили, пошто само њих двоје су били у тој просторији. Госпођо судија, а где су сада сељаци? Сваки пут је то спомињао, само њих двојица су били у тој просторији. Где су сада ти сељаци? Зато то је врло контрадикторна ствар. Мене су ставили по новинама, читали цели свет, ово, али да би био, нисам, нисам, да Вам објасним, госпођо судија, ја нисам неки геј да урадим ја такве ствари. Код нас има много жена, много, али има их свуда у целом свету. Не бих ја то урадио, али ако тако буде доказано, доказано од Ваше стране нека буде тако, али ја целог живота ћу да патим за силовање једног и за ово друго. Најболно што ме боли, највише за ове две ствари. Ја сам Албанац и то прави Албанац, а друго сам и хришћанин и то прави хришћанин, али нема везе овде да ли знаш нешто о верности, али сам хришћанин, поштујем ствари које ми је дао црква, значи, мене.

Код истражног судије 06.09.2004. године, када су младу, рекао, када су младу вратили у подрум рекла мом брату и мене да су је силовали и нема образа више да долази код нас. Она само је спомињао да је силовао «Зифа», а ја не знам шта су јој урадили и колико их је било. А на главни претрес 20. децембра 2005. године, да, пред нашим очима су силовали младу, Пинђа и Зифа су то урадили. Пинђа је силоватељ, овако се обратио. Негира то што је предочио код истражног судије, иако сте му помињали у три наврата, мислим тако, ако грешим, али сте помињали на три наврата, Ви сте рекли. Ја дајем моју изјаву, рекао је, а она нека даје његову изјаву, а што је рекао код истражног судије, мењао је исказ. Зато у неколико наврата је рекао, ја сам видео његове индиције, његове, значи, осећај. Ја се помирим на то, за сваки мени да ми убије неко брата, ја можда бих се понашао, али на овакав начин, не да тужим ја на овакав начин некога. Ја знам људи који су убили, значи, док је био рат, полиција или паравојна, шта су биле, убили, али ја верујем да ни један Албанац на такав начин не би дошао да сведочи и да каже, не Албанац, па ни Србин. Овде је дошла госпођа Биљана Векић и на господински начин, иако је оштећена, на господински начин је сведочила и изашла, али не на такав начин као што овде кажу и мењали исказ неколико пута. Ја с обзиром, код истражног судије је рекао, ја видео сам Зифу три месеца пре овог догађаја у униформи три месеца пре. Истражни судија не би пропустио ово или пре или касније. То не верујем, али има сведоке, били су можда и господин Лабовић тамо и све су видели ово пре, ово треба да се изјасни, значи пре. Ниси могао ти у Ђаковици да уђеш током рата, током рата у Ђаковици ти ниси могао од војске. Ја Вам кажем још једном, људи имају снимке и неког дана ће Вам доћи у рукама и рећи ћете, ех, није било тако и рећићете, ех, није била она рампа тамо где су они навели. Град није имао рампу, у град на почетку су убијали неки људи који су хтели, али околину је имао рат, у град не. У град су само се сакрили старији, аутомлин и тенкови и ови и спаливали неке радње што су биле антички, као што су у Сарајеву, у Сарајеву су идентичне те радње тако и у Ђаковици и то су спаљивали, али није био рат да се пуцају као Вуковар и то. То могу сада да Вам потврдим да није било рата, али убиство је било, али појединачно. И зато могу да кажем да на главни претрес је рекао, не, после овог догађаја, на то питање, после овог догађаја сам видео после три месеца после овог догађаја на једној пумпи, дошли су да ме траже мене код кампа. КФОР има, не само КФОР има тог кампа имају снимак, међународне организације имају снимак и види се колики је тај камп, колико може да буде. Ја знам место где је био, пошто ми је рекао адвокат, у ово место је био, знаш како ми је објаснио. На том кампу су могли само десет шатора да се стави и на десет шатора када се стављају ти можеш да га видиш. Људи се виђају и

по сто метара свог комшију, а камоли Афијета Зећири са Бедријом Шаљом што није признала овде, рекла, нисмо могли да се видимо, пошто је он био у другом кампу. Други камп нема у Ђаковици, само један је био. То је био привремени камп уз обезбеђење КФОР и невладине организације међународне. Мислим код нас не знам да ли има невладине као овде.

На питање такође, Ви, госпођо судија, на питање судије већа, да ли су га приморали присилно да пије мокраћу и да једе измет, рекао, да, Пинђа и Зифа су ме приморали да га пијем мокраћу и лично сам пио. А на исто питање од господина Тужиоца, рекао, нико ме није присилно приморао да пијем мокраћу. Можете, имате то у списима. На питање члана већа, након овог догађаја, да ли је причао са снајом, невестом, он је рекао, не, након тога ја њу више нисам видео, нисмо се више сретали у то време, јер је то што знам, она је била у Немачкој после тога. На суочавању са Тафа Софијом, што је она потврдила да после два дана од овог догађаја, после два дана у списковима стоји, су се срели и Бедри и питао њу, да ли знаш нешто о Ређи и ко је пуцао у њега и шта се дешавало са њим, Бедри је признао, он је признао овде пред већем, признао је да су се срели, да су се срели и питао њу, шта је са тога Бедри Шаља, сам је потврдио, имао поштовање према њу и само да она не ради себи нешто зло. Јесте разумели сада како је рекао. Са тога, Бедри Шаља сам је потврдио да није био недељу дана по водама и недељу дана у подруму хотела «Паштрика». Значи, она је рекла, после два дана смо се срели. Он је признао то што су се срели и разговарали и то се потврдило да није био ни недељу дана у водама, ни две недеље у хотел, ни недељу дана у водама, што је потврдио. Једном је рекао овако, а једном овако. И на главни претрес ту се види да је мењао исказ. Део његовог исказа на главни претрес: молио да моје фотографије понесе мојој жени, значи он мене молио и рекао је, ја сам му рекао, нећемо понети слике, оне не вреде, остаће са тобом. Затим су нам окренули леђа и дигнуте руке и затим се чуо рафал и мене је крв прскала по телу. Имао сам брата на рукама, а он је мислио и да сам ја убијен, госпођо судија, он је мислио да је и он убијен када му је пао брат, прскао се са крвљу и он је рекао да је његов брат мислио да је убијен и Бедрија, значи. То узмите колико хоћете, психијатра можете да и специјалисти, не може да мисле шта сада ти мислиш у твојим мислима. И ја сам се претварао да сам такође убијен са њим. И заједно пао у воду. Тако сам провео у води недељу дана. Затим сам ишао и кретао по тим реком и дошао до моста на путу у Приштини, дошао сам до моста на путу према Призрену. Приштина има овакав правац, госпођо судија, Призрен има овакав правац. Он је рекао једном, отишао сам према Приштини, а други пут је рекао, отишао сам према Призрену. Значи, ти треба да идеш на половину, не половину, да се окрећеш половици Ђаковице и да идеш, да излазиш на улицу ка Приштини, од Призрена ка Приштини или од Приштине ка Призрену.

Ту сам изашао и одатле сам ишао из реке и дошао код једне фарме пилића и затим сам отишао кући. Значи, после недељу дана што је био у водама, отишао је кући, а на неке друге изјаве, што је дао, рекао је, сакрио се код Газменда Круезиу, значи у таван. На главни претрес 20.12.2005. године, на другом исказу дао је исказе, прво је он пуцао у мог брата, за мене је рекао, брат је пао на мојим рукама, ја сам га придржао руком. Ја сам онда кренули ка мени да пуцају у мом правцу. Онда су обојица пуцали, значи, обојица. Он је рекао да је отимао једном пушку Зифи, обојица, према мени да ме убију. Међутим, ја сам се бацио у воду. Значи, он потврђује овде да калашњиков није узео Зифи и не бих могао ја, то је само на филмовима може да се деси, али ја Вам једном овде испред Вама кажем, нисам био

ту, али да узмете 100.000 полицајаца да их ставите на таквом положају два човека са једним калашњиковим у руци, не може човек да му побегне, а камоли мене што су ме прогласили као специјалца. Нека документација, МУП Ђаковица што је дао, мене су прогласили као специјалца. Да будеш војни полицајац, треба да имаш обуку. На ту обуку не може нико да ти побегне, сем ако је невидљив. На главни претрес ту има различите изјаве, да је скочио са братом у води, под два, да је скочио са аутоматом у води, значи са калашњиковим, аутоматом, под три, да је скочио, пао, скочио у воду, али да су пуцали обојица према њему, значи опет аутомат обојица, тај други ко је. Под четири, да је провео недељу дана у води и како се онда видео са невестом два дана после догађаја. Значи, три, четири, три варијанте су овде како је различито дао. Да не заборавимо и то. То нисмо спомињали само на кратко, али ово скочио у воду, отишао у воду, али могу још нешто да Вам потврдим. Нека одлази господин Станковић, ја знам, верујем да он чим узме овде телефон и каже људима тамо доле да га чекају, има обезбеђење УН полиције, не УНМИК-а, УН, они су специјални, нека иде и нека улази са места где је Ереник, звани Ереник, река Ереник и нека види да ли има негде шуме и да ли има негде воде доле, госпођо судија, а нарочито када је лето, доведе, нема више воде. Ја да скочим, ја бих се повредио из камена, а камоли како је он нагласио, али ја ћу све, ја само Вам читам ово овде. Ја имам и за једног сведока и имам и неке спискове овде. Нећу да Вам одузимам време, али пошто је мој дан да дајем све, ја дајем све од себе, шта имам данас, а Ви само онда одлучујете. На крају ћу да Вам кажем шта, које су моје главне ствари.

На питање судије на претресу 20.12.2005. године, на питање судије већа, да ли је видео неко то тело, значи његовог брата, он је рекао, њега нико више. Код истражног судије је рекао да су га видели Газменд Круезиу и Мета Шаља, на то питање, како сам ја разумео. Значи, може да буде и друга варијанта, знате, разумете друга варијанта, Ви сте разумели, али ја сам разумео тако и тако сам написао и тако и пише тамо. На питање већа, да ли је Газменд Круезиу, његов ујак рекао, да, он је брат од ујака. Он је покушао и тражио је да иде да га види, али га КФОР није пустио, није му дозволио КФОР да преузме тело, а у списима стоји КФОР. А у једном моменту је рекао и ОВК, значи, ОВК, а ОВК ја могу да Вам кажем, сада не верујем да КФОР долази, мртво тело, а КФОР види ОВК, мртво тело, да долази КФОР, они имају имунитет. Он може да те убије, да каже, ја сам НАТО и ћао амиго, ником ништа. А ја верујем да не би они пропустили да иду до тог места и да кажу припаднику ОВК, get daun, stop it, gun и унутра и у затвор и узели то оружје и те ствари.

На ове околности Газменд Круезиу је рекао: био је план да долази и Мет Шаља, значи, није био, преврнуо је, али међутим, КФОР није му дозволио, тако пише у списима и на Ређино тело виђао панталоне, значи, био је обучен, Бедри Шаља је рекао да те ноћи после три сата, дајемо ми и до јутра, скинуо панталоне, а пицаме не може нико да на ово време да држи. Можда неки старац који је реуматичар, али на ово време не верујем да неко држи пицаму, као што је на други пут, пошто је лето, тада је било лето, али може да има варијанту. Ја нисам га видео, али можда је имао, али ја само дајем моје мишљење. Ово мишљење мислим да би дао и неки експерт. Значи, био је обучен, а Бедри је рекао да је узео одећу исте те ноћи када се догодио случај. По други пут је рекао Газменд Круезиу, не Бедри Шаља. ОВК није дозволио да преузме тело, није дозволи мене. На неколико пута испред Вама је рекао овде ОВК. Једном је рекао, отишао сам са колима, једном је рекао отишао сам, извините, да јесте, једног пута је рекао да је отишао узео код

Фатом Полошке, значи, главни сведок Хашког трибунала, познат на Хашки трибунал, сада не знам да ли је жив, није, најалост и отишао од његова. Он је радио у Чабрат као директор, узео та кола, црна кола да иде тамо код Ереника. А на Еренику ти не можеш да идеш са колима, не верујем. Само у бициклу можеш да идеш или са камионом, пошто тамо узме песак и немаш улице где можеш да уђеш са колима. Али, сада се мењало, две године, можда су. Често идем да се купам тамо понекада, моћеш да се купаш. Па, навикао сам да се купам и у Макарској тамо, али понекада недостају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоце, ја Вас молим да не упадате окривљеном током изношења завршне речи.

ОПТ. АНТОН ЛЕКАЈ: Сведок Бедри Шаља у сваким непријатним случајевима, госпођо судија, сада ћу са овим сведоком да завршим, а у сваким случајевима је оправдао са овим речима, само Пинђа и Зифа су били у том простору и у том тренутку. Значи, нестали су сељаци, нестале су, ја када познајем два људи, када остајем пет дана, ја га познајем два људи, ја га могу да познајем и трећег и петора и да кажем, да јесте, овај, овај, овај, овај. Као сада да ме питате у Централни затвор, ко ради, ја могу да Вам кажем од управника до и по имену могу да Вам кажем, значи где сам у том делу. Са тога, ја писмено ћу да предајем ово изјаву, значи моје мишљење и да размотри судско веће још једном, судско веће. Ово је кључни сведок за четири убиства. На догађаје у хотел «Паштрик» је сведок Афијета Зећири са њим, али за четири убиства је он кључни сведок и он, волим, баш волим да се изјасни у тим случајевима. Али, не дај Боже, дај Боже, сутра или прекосутра, ако се нађу тело и изађу да су убијени, пошто се направи експертиза, изађу да су убијени на други начин, госпођо судија, ја не волим да будем, да још поново да обучем униформу из затвора и да идем опет на суђење, опет да се вратим, опет да идем или да буде други случај да будем на слободи и да пишу новине. Да не буде грешка. Са овим случајем сам завршио.

Са Бесим Бистражинијем, госпођо судија, све је рекао, али је једном рекао, да тај Рамбо, када се спомињао Раде Гаговић, онда је спомињан само мало на кратко Рамбо и мислим да је спомињан а тај надимак, мене ме интересује, знам да је тај надимак када је дао изјаву у МУП тамо у Ђаковици и значи у Јагодини и друго где је дао, они када су дали спискови, овај надимак није извадио ни Тужилац. Ово Вам кажем конкретно, пошто се спомиње овај надимак Рамбо и на списковима, на доказни поступак, али није спомињан ни надимак Рамбо, признао је да Бесим Бистражинија не познаје, али зна да је један сељак. А мислим да је он Ђаковчанин. Да, породица Бистражини, Ђаковица и никада нисам чуо у Ђаковици да има неко надимак Рамбо, али су га видели полицајци да има такав углед, у слици, телескопски, како се зове, има такав углед, госпођо судија и ставили му надимак Рамбо. Није му ставио ни Тужилац, али знам да су му ставили они, када су дали предмет да размотри господин Тужилац и он је потврдио на крају да Бесим Бистражинија не познаје, рекао је да је једно време да је био, да је пуцао на њега, једно време био је ноћ, тридесет метара ван, што сте и Ви на неколико наврата скретали пажњу сведоку да не може да буде тако и на крају је признао да Бесим

Бистражинија, нећу да га браним. Ја нити га браним, ни ја, овде нека се сними, ни Харадинаја, никога, ја га браним овде сам себе. А нити боли мене ко је Харадинај, а ни као што је причао Рам Мехмети, дао ми је шамар и дао ми је да имам ја пиштољ и аутомат, како овде се пише, а мене да ме шамара неки, као на пример Харадинај или Тачи, па ја не бих му дао пет минута да прича са мном.

И исказ Афијете Зећири код истражног судије и на главни претрес. Код истражног судије, значи, рекла је ишли смо једним возилом и враћали се пешке. На главни претрес, код невесте смо дошли једним малим трактором и враћали се пешке, различито. Трактор је другачији, возило је другачије, као на пример, да кажем, отишли смо авионом и враћали се возом. Имају различите, ти можеш да ми кажеш, не може тако. Код истражног судије 06.09.2004. године у Подгорици, Афијета Зећири је рекао: невесту су довели касније, пре вечере и она нам је рекла да су је силовали, али од тих једног што га познајем ја са именом Зифа, силовао је њу поред мене. Ја нисам видео Пинђу да је силовао невесту, код истражног судије. На главни претрес 21.12.2005. године рекао је: невесту су силовали пред нас Пинђа и Зифа, заједно и један трећи кога ми не познајемо. Па онда опет каже: Зифа и Пинђа и још један четврти уперио аутомат на нас и негирао је то што је рекао у истрази, да нисам видела Пинђу да је силовао невесту и судско веће упозорило сведока на давање лажног исказа, али ипак се то десило. Упозорили сте баш, како сам ја приметио, упозорили сте. Код истражног судије што се тиче Бедри Шаље могу рећи да су га силовали много пута пред нама, неки од војника ОВК, али је био мрак и не могу да прецизно кажем ко је. На главни претрес 21.12., не, ја то нисам видела, негирао то што је рекла у истрази, иако сте га Ви питали три пута, Ви сте рекли овако, она је рекла, не, ја стојим хиљаду година поред тог исказа што сам дала. Значи, негирао код истражног судије. Зато, госпођо судија, озбиљно Вам кажем, ја сам сумњао и на Милана Дилпарића, али када сам га гледао човек је заинтересован за ово, не може он да греши, не верујем да може да греши. Може да греши током док проведе два, три слова, али не може пуно. У неколико наврата док сам причао на албански, господин Дилпарић је приметио шта причам, у неколико наврата у Централни затвор, то сам ја приметио и одмах је рекао, дајте, али сам приметио да човек. Код истражног судије у једном је рекао, у једном моменту, један од којих су долазили ту, али не могу да прецизирам ко је тај, због комешања. Комешање значи, ја овде сам научио шта је комешање, значи, када је гужва, због комешања су му одсекли уво Радету. али не могу да прецизирам. Ево где сам на црвено ставио то. На главни претрес рекао: Пинђа и Зифа су му одсекли уво Радету, не знам ко је од њих, али обојица су имали ножеве и кажем само њих двојица су то урадили. На почетку изјаве је било другачије, напоменуто је од Ваше стране. Ви сте му рекли, пошто Тужилац је рекао, па не каже да је то Пинђо урадио, Ви сте му рекли, на почетку је било другачије. Тако је било, ја овде нисам писао шта је рекао, пошто се слаже са овим другим.

Код истражног судије је рекао: Зифа је убио Бајрама Краснићија убодом са великим ножем од једне стране тела и изашао на другој страни у пределу руке са леве па на десној. Пред мојим очима овде је био и Сали Бериша, кога су довели у подрум. Он се жалио Зифи да је повређен од стране Бајрама у некој свађи. После тога Зифа је убио Бајрама Краснићија, код истражног судије је рекао тако. На главни претрес, овде сам био само ја, Сали Бериша га је ударио са ножем у пределу око срца, а после тога, после тога Пинђа са великим ножем у пределу бубрега, бубрега, тако мислим, бубрега, бубрег то је исто и на албански, бубрега, био и Зифа у том тренутку, направио салту, направио је салту, дакле Зифа и ударио са ногом. И Зифа

ударио, на Ваше питање да ли је ударио и Зифа, и Зифа ударао са ножем. Рекао је, да, и Зифа је ударио са ножем и задао ударце по телу, дакле, и Зифа и Пинђа га ударили са ножевима, Бајрама. Није се изјаснио шта је изјавио код истражног судије уопште за ово питање, што је рекла код истражног судије, што је рекла, само се оправдала са овим речима: шта дајем овде, даћу хиљаду година. Понављам то што сам видела. Значи, није се изјаснила да ли је рекла и да ли није рекла, а то је врло битно да се сазна, да ли сам га ја убио или га убио Зифа или га убио тај Сали Бериша.

Код истражног судије 06.09.2004. године, иначе ја сам са Пинђом и Зифом радила три до четири године пре овог догађаја, са коњем и колима. Они су утоварали цемент у колима и заједно у град. Ја, госпођо судија, град, где сам живео ја, град је град петсто метара, мислим, петсто метара центар града, у центар града. А у то време, три, четири године пре овога, ја госпођо судија сам био у школи, а као друго, нисам ја, можда најсиромашинији у Косово сада, али никада нисам прљао руке да узмем ја цемент то за пет марака, а најсиромашнији сам у целом Косову. Радили смо мало тамо златара, златарску, али ништа од тога, али сиромашан сам, али ово не би урадио. Али у то време, био сам у школи, у то време и завршио економску школу. Могу да Вам донесем и документацију, није проблем.

На главни претрес је рекао, на то питање, не, нису утоварали они, нису радили са мном. Два пута је господин Лабовић, два пута је спомињао да се разјасни око запрега, је ли тако господине Лабовићу? Два пута, не, нису радили са мном, али су знали да долазе и да нам узму паре, Афијета Зећири види се у њеним изјавама како врло добро измишља причу на овом месту овде.

Ја потврђујем да никада нисам радио утовар, али имам велики алиби, имам велики алиби, баш на то време, бар сам имао можда 30 марака у џеп, у то време, госпођо судија и то озбиљно Вам кажем, али није било моје и она је рекла да смо ми четири године, код истражног судије, да сам се познавао са нама, а овде је рекао, ја сам га знао Зифу, али сада да га видим, мењао се. Тог човека кога видим ја, само петнаест дана, када га видим, после десет година ја могу да сазнам да ли је тај и да ли није тај.

Није потребно да кажем, госпођо судија, све, ове њезине изјаве, њезине контрадикторне, али сам издвајао неке ствари овде које су врло битне, да сазнаје овај суд. Можда је за некога непријатно, али мора да зна суд, пошто овде се ради о најтежем кривичном делу. Ја још нисам читао закон, али како ја видим, а Централни затвор, сем ја нико није окривљен као ја са оваквим стварима, сем ја. Имате случај «Шкорпиони», имате случај Вуковар, имате случај, али не као ја се не помиње, овакав злочин. Ја сам гледао у филмовима, гледао све, али овако не, не, овако не. Али, нека му је воља, тај ко хоће, нека му је воља. Знам да овде има, госпођо судија и неке ствари што су међусобно Албанци и Срби, што се решавају сада, почели су међусобно, овде има неки инат. Ја сам осећао то и осећам. Не могу да кажем да сви, не могу да кажем да сви, али неки појединци раде за тај правац да имају неки осећај да окриве и да се овде налазим. Ја знам да ће да изађе овде са казном одавде, ја знам, али ово, ови спискови, што сам написао ја, шта сте дали и Ви и шта су дали и све, ја све те, макар нека буде смак света, ја ћу узети и ставити овде и отићи ћу код најближег судије. Рећи ћу, господине судија, узми десет других судија и молим те посматрај овај случај. Ја сам у решеткама, али посматрајте, пошто нешто, немојте да мислите да Вама не верујем, али мене што највише мене што ме болело, ја сам се противио овом суду да се судим ја овде, противио овом суду због пристрасности,

буио због пристрасности и онда због, видите ситуацију какве је ситуација, каква политичка, тамо Артисари, тамо Сандра Рашковић-Ивић, тамо онај Чеку, тамо, онамо, видите како се делује, Албанци се, а да Вам кажем истину, немају, сада да их питаш, све да их ставиш овде у суд, да их питаш шта сте радили данас, не знају шта. Све раде за паре, политика, паре, не, ништа друго. Е, зато утиче и на овај поступак. То сам, бојим се да ће утицати, ово имам посебно и да завршим са овим, а онда имам сада ово, немам пуно да кажем. Знам да сам, да, знам да сам мало, али само.

На главни претрес током суочавања са Бедри Шаљом, Афијета је рекла да прво је имао нож Зифа, док су ударили на Бајрама, па је онда имао аутомат уперен, други пут је рекла аутомат уперен и тако је држао. Значи, не знам сада, када удариш некога са ножем, да ли можеш да исти моменат и на исто или да удариш ножем или да упериш аутомат. То не можеш никако. Афијета Зећири код истражног судије све другачије је причала, а на главни претрес, одједном, сву кривицу бацио само на мене и то Зифи, али мене очигледно. А чудно је ни једном ни једног другог имена на главни претрес, други су овде у оптужници, није спомињао ни један једини име да каже, да, био је овај, овај, овај. Спомињао да познаје Харадинаја и на различите начине да му је рекао једном, ти треба да идеш свом, Афијета, значи, Харадинај да му каже именом Афијета, ти треба да идеш кући. Ја не верујем у то, Харадинај да ли је био три пута у Ђаковици тај човек и камоли да познаје некога да му каже, Афијета, са именом, ти треба да идеш кући, али не верујем у то, али неко верује и треба да верује. Тако је наређено да верује и не знам шта да Вам кажем.

Ја сам сва суђења пратио док је био овде Афијета Зећири, тог дана, пратио суђење овде. Овде испред ових врата овде, ја сам био овде са адвокатом, причали смо две секунде, ушао цивилни полицајац, ја знам неке полицајце. Овде је био и Ђаковчанин полицајац, ушао полицајац и неколико пута само да ме застрашава приликом главног претреса. Ушао доведе, није ушао све, него доведе и гледао ме, гледао, да ли је тако било, Бокши и гледао ме, гледао, само да ме застраши. А одједном сам видео када су у судници неколико пута шетали и заменили неке разговоре и окрећали се према сведоцима и видели се, иако имате, Ви имате, госпођо судија, Ви имате канцеларију, али касно сте отварали за сведоци овде. Имате, видео сам у телевизији, али овде испред мене видели се када су довели овде, овде су седели сведоци и видео сам са мојим очима, иако су командири српске националности, разуме албански, пошто није био неко ко разуме. Има неко ко разуме, могао би да разуме када је сведок Афијета Зећири рекао Бедри Шаљи, овом Рамоцију, овај овде, овде, испред овде су седели. Имали су и кафе, мислим да су имали, биле су и неке младе девојке. Добро сам пратио случај у ходнику. Само то ћу да Вам спомињем, не нешто да утиче у овом процесу, само ћу да Вам ставим до знања, умешани су и неке тајне службе изван, унутра током првих дана. А задњих дана нису се умешали. Да ли су се бојали или су видели да иде озбиљна ствар и јавност, врло је била заинтересована јавност, или су се бојали неког другог, то не знам, али ја Вам кажем и потврђујем да тајне службе овде су радиле са Рам Мехметијем и са неким другима дошли, умешали. На тај начин хоћу да Вам кажем да ми у Косову Србина када га ухвате полиција УНМИК-а има за ратне злочине тамо. Не даје да му приближава се полицајац албанске националности, а камоли судија, албанске националности, пошто утиче на њега, утиче одмах. Када је озбиљна ствар, као ја што сам, утиче. Али, ја сам само ћутао. Приметио сам и неколико ствари током посете моје породице, што су ми причали. Ја знам да их од границе чим иду, не од границе оно како се зове Мердаре, чим иду у Мердаре, овде се јавља одмах улази, шта, ово, ово, ово, ми знамо да увек

није као што сам ја мислио. Ја сам мислио да се то мени свете, ја сам мислио све ће да буде на демократски начин. Али, како сам приметио, баш у овом мом процесу, утичу људи, утичу људи на овај процес, од полиције у Јагодини. Милан Станојевић, не што је моћан, али Милан Станојевић што је дао све изјаве у Косово није постао муџахедин никада. Где су ти муџахедини? Зашто нема неког хероја од њих? Убијани су 12.000 људи, бар један од њих да се зове, како се зову они. Где су их, нема. На Косову не није била могућност да има нешто са верама, у вери нешто, никада. Нарочито када су у питању Албанци, Муслимани и католици нису имали никада овакве ствари. Али, то су само ствари, ја потврђујем, госпођо судија, све што сам дао у овој, у овој судници, стојим и за све ове речи. Волим да ово судско веће да прихвата неке ствари, да врло добро разматра. Овде се ради о озбиљној ствари. Не ради се о човеку, само о мени. Ради се и о жртвама недужним, али када нађете убицу, нађите га барем тај који је.

Ја предлажем суду да размотри све списе, да узима у обзир. Можда сам претерао данас са овим, али ја сам изнео своје, али да узме у обзир. Ја још једном пред судом кажем, нисам крив и да узме у обзир моје речи, да нисам крив. Немам никакве везе ни са Харадинајем, ни са Зифом, ни са овим другима и сматрам себе некривим, а суд нека, ако нађе мене кривим, нека да Бог колико је казна још један пут тако велика да буде. Али ја сматрам себе некривим. Ако ме тужи мене оптужница и Тужилац, ја кажем да ове ствари не стоје како треба и нисам ја умешан у такве ствари, нарочито у убиства и силовања.

Госпођо судија, захваљујем што сте ми дали задњу реч да изнесем пред Вама, ма како био завршен ток овог суђења, ја Вам желим да идете правим путем, да радите и да имате што бољи живот. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нешто да изјави?

Констатује се да је по сопственој вољи, оптужени Антон Лекај завршну реч излагао на српском језику.

Пошто присутни друго немају шта да изјаве, објављује се да је главни претрес ЗАВРШЕН у 12,55 часова.

Пресуда ће бити објављена дана 18. септембра 2006. године, у 13 часова, судница број 4.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА